OKUYUCU

Rodrigo ve Joaquin'e,
varlıkları ve yoldaşlıkları için teşekkürlerimle...

KARAKTERLER

DANIEL LUCAS: Yaklaşık elli yaşında. Daha da yaşlı olabilir. Ya da biraz daha genç.
DON ALFONSO MORALES: Daniel Lucas'la aynı aktör tarafından canlandırılır.

IRENE: Otuzlu yaşlarında bir sekreter.
JACQUELINE: Irene'le aynı aktris tarafından canlandırılır.

NICK (NICHOLAS) LUCAS: Daniel Lucas'ın oğlu, yirmi beş-otuz yaşlarında.
ENRIQUE MORALES: Nick Lucas'la aynı aktör tarafından canlandırılır.

DAVID MALKO: Bir yazar. Nick Lucas'la aynı aktör tarafından canlandırılır.

MÜDÜR: Daniel Lucas'ın yaşlarında. Biraz daha yaşlı veya genç olabilir.

TANYA: Gölge bir kadın, Daniel Lucas'ın eski karısı. Yirmi-otuz yaşları arasında.
SONIA: David Malko'nun karısı; Tanya'yla aynı aktris tarafından canlandırılır.

ADAM: Yaşsız. Sadece kendini canlandırabilir.

Zaman: yakın gelecek.
Yer: her yer.

Oyun ara verilmeden sahnelenebilir.

1. PERDE

Karanlık.
Sahnenin bir kenarındaki Adam'ın üzerine bir ışık huzmesi gelir. Bir hareket yapar ve yanında başka bir ışık huzmesinin altında bir sandalye belirir. Sandalyeyi inceler, memnun bir ifadeyle ölçer onu. Bir hareket daha yapınca sandalye yok olur, karanlık tarafından yutulur ve aynı zamanda dönen, belirgin ışıklar, yukarıda bir ofisi aydınlatır. Bir masanın iki tarafında oturan bir erkek ve bir kadın figürlerini belirsizce görürüz, ama onların ne söylediklerini duymayız. Adam, aydınlatılmış alana yürür, kenarında durur, dinler. Daha sonra ofisin çevresini ölçmeye başlar. Gülümser. Bir hareket daha yapar ve ışık artar, o zaman kadınla erkeği duymaya başlarız: erkek, Don Alfonso Morales; kadın da onun sekreteri Jacqueline'dir. Don Alfonso elli yaşlarında bir adamdır, daha da

yaşlı olabilir -veya genç-, saçında beyazlar, belirgin kaşlar, ütülü bir gömlek ve kravatlı bir takım elbise göze çarpar. Jacqueline, otuzlu yaşlarında, son derece çekici ve canlı bir kadındır. Ofis mobilyası azdır: üstü iki kitap sütunuyla doldurulmuş bir masa, iki sandalye ve arkasında yeşil ormanları görebildiğimiz bir pencere. Masanın yanında bir şemsiye.

DON ALFONSO: Sıradaki!

JACQUELINE: Hiç para yardımı yok mu, Don Alfonso? Bir peso bile?

DON ALFONSO: Hiçbir şey. Hiç yetenek yok. Yeteneği tartışamazsın. Ya vardır ya da yoktur. Ve bu hanımefendi, diğer özellikleri ne olursa olsun...

JACQUELINE: Ama kocası bakanı tanıyor...

DON ALFONSO: Kimi tanırsa tanısın, kocasının çürümüş ilişkileri beni ilgilendirmez! Burada adam kayırma yok. Hanımefendi yeteneksiz. Onun kendini beğenmişliğini tatmin etmek için bir ağacın yok olmasına izin vermem. 'Sıradaki' kelimesini telaffuz ettiğimde, Jacqueline, bu 'kesinlikle' demek istediğim şeydir.

JACQUELINE (*kocaman bir klasörün içine bakarak*): Tamam, tamam! "Manastırdan Gizli Gurme Yemekleri." Yazan Rahibe Carolina.

DON ALFONSO: Şimdi. Bu manastır soslarında, bayan, kötülük yoktur. Kirlilik yoktur, afrodizyak yoktur, sadece doğal otlar kullanılmıştır. 200 nüsha geri dönüştürülmüş kâğıt. Sıradaki!

Adam gülümser, bir hareket daha yapar, ışık onu aydınlatır.

JACQUELINE: "Katliamlar." Lircay Santiago'dan bir şiir derlemesi.

DON ALFONSO: Bizim şehvetli Lircay'imizin başı biraz belada galiba. Bin adet mi? Bizim ne olduğumuzu sanıyor... kâğıt fabrikası mı?

JACQUELINE: Onu yasaklıyor musunuz?

DON ALFONSO: Jacqueline, ben yasak kelimesinden nefret ederim. Biz kıt kaynakları tahsis ederiz, biz öncelikler koyarız, vergi mükelleflerinin müstehcenliği desteklememesini garanti ederiz. Biz asla yasaklamayız.

JACQUELINE: Lircay'in karısının, gelecek ay altıncı çocuklarını doğuracağını biliyor musun? Tahsis edemez miyiz?..

DON ALFONSO: Kimsenin cömertliğimden şikayet etmesini istemem.

JACQUELINE: Cömertlik?

DON ALFONSO: Kelime hazneni geliştir, canım. Cö-mertlik. Lircay'e gelince, ona gelmesini söyle -mesela, gelecek çarşamba-, böylece birkaç editoryal düzeltme yapabiliriz, oraya buraya birkaç makas. Ama sadece küçük bir meblağ verebiliriz.

JACQUELINE: Ne tür düzeltmeler?

DON ALFONSO: Mesela sayfa 45, orada diyor ki, "Ah eğer ay masturbasyon yapabilseydi..."

JACQUELINE (*not tutarak*): Sayfa 45'te diyor ki... gerçekten öyle mi yazıyor, Don Alfonso, 45. sayfada?

DON ALFONSO: Şöyle düzeltiyoruz: "Ah, solan ayda günahın belirsizliğini fark edebilseydik."

JACQUELINE: Harika. Sizden çok iyi bir yazar olurdu, buna hiç şüphem yok.

Don Alfonso sağ eliyle kafasının sol tarafını kaşır.

DON ALFONSO: Şimdiki konumumdan fazlasıyla memnunum, teşekkür ederim. Benim eskiden... yazma ateşim vardı, bunu itiraf ediyorum, ama şimdi... şimdi ne hakkında yazayım ki?

JACQUELINE: Kendiniz hakkında ve... benim hakkımda. Siz ve ben.

Jacqueline ona yaklaşır, elini kavrar. Don Alfonso hızla kaçar ondan, ofisin kapısına doğru topallar ve kapıyı açar.

DON ALFONSO: Küçükhanım, biz bir anlaşma imzaladık. Kamusal alanda bulunduğumuzu size hatırlatmaya gerek duymuyorum.

JACQUELINE (*kapıya yaklaşarak*): Kamusal olan, ayak parmağının bir itişiyle dönüştürülebilir, sevgilim (*kapıyı ayağıyla kapatır*), çok özel olan bir şeye. Bugün perşembe.

Jacqueline adamın ellerinden birini alır ve memelerinin üstüne koyar.

JACQUELINE: Yani, buna ne diyorsun, Alfonso?

DON ALFONSO (*elini çekerek*): Ona bir... göğüs denir.

JACQUELINE (*fısıldayarak*): Meme, aşkım, güzel bir meme. (*yüksek sesle*) Sözcüklerle oynarken uzmansın, Alfonsito'm, ama şeylere kendi adlarıyla seslenemezsin.

Kadın onu öper. Don Alfonso tutkuyla cevap verir. Ayrılır, kadını kibarca sandalyeye oturtur, kapıya doğru topallayarak yürür, Jacqueline'nin sözlerini duyunca durur.

JACQUELINE: O kadına 'meme' dediğine bahse girerim. Ona şiirler yazdığına bahse girerim, bir yazar olmak istediğin zamanlarda, bu işi almadan önce...

DON ALFONSO: Karımla neler konuştuğum yalnız beni ilgilendirir.

JACQUELINE: Ya öbür kadın?

Don Alfonso sağ eliyle kafasının sol tarafını kaşır.

DON ALFONSO: Hangi öbür kadın?

JACQUELINE: Bu sabah seni sormaya gelen kadın. O kadın... senin hakkında ince ayrıntılar biliyor gibiydi. Kadınların, hani, ancak o zaman... bildiği türden şeyler.

DON ALFONSO: Ne zaman?

JACQUELINE: Bir... erkekle seviştiği zaman. (*sessizlik*) Tutkuyla. Ten tene olduğunda. Hatta tenler bile erimek üzereyken. Harikulâde bir şekilde erirken. Sözlüğe bak. Harikulâde.

DON ALFONSO: Kimdi o? Kimdi o kadın?

JACQUELINE: O... O... Hiç kimseydi.

DON ALFONSO: Ne demek istiyorsun 'hiç kimse' demekle?

JACQUELINE: Şaka yapıyorum, seni aptal. O kadını ben uydurdum. Tepkini görmek için...

DON ALFONSO: Senin şakaların hoşuma gitmiyor.

JACQUELINE: Sadece benden bir şey saklayıp saklamadığını görmek istedim, sevgilim.

DON ALFONSO: Bana sevgilim deme.

JACQUELINE: Sadece bana güvenip güvenmediğini görmek istedim, diyelim.

Sessizlik. Don Alfonso kapıya doğru topallar, kapıyı açar.

JACQUELINE: Senin sessizliğin güzel bir söz gibi.

DON ALFONSO: Sessizlik asla güzel söz söyleme sanatı değildir, bayan. Artık daha fazla konuşmayalım. Yeterince vakit harcadık. Çalışmak lazım. Bugün ve her gün için görevimiz: bir ağacı mutlu etmek.

JACQUELINE: Bir yazarı mutsuz etmeden. Bugünün görevi bu, ya bu gecenin? Perşembe gecesinin?

DON ALFONSO: Sanıyorum ki, küçükhanım, henüz gece olmadı. Aslında şu anda güneşin batmasına tam üç saat kırk altı dakika var.

JACQUELINE: İşe bak, güneşin batış zamanını da biliyorsun, Señor Morales. Tek bildiğin şey bu olmadığı için çok şanslıyım...

DON ALFONSO: Senin asıl şansın, senin boş gevezeliklerinden çok hoşlanmam. Bir tek şunu hatırla: Sorumsuz...

JACQUELINE: Tamam, tamam, sorumluluk. "Sorumsuz güç, çağlar boyunca fahişenin ayrıcalığı." Bunu bin defa duydum. Stanley, Earl Baldwin, bunu o işi yaparken keşfetmiş olmalı... neyi kastettiğimi biliyorsun... Büyük ihtimalle de sekreteriyle yapıyordu... Ve kadın da düşünüyordu,

ne düşündüğünü biliyor musun, yaşlı Baldwin üstünde tepinirken?

DON ALFONSO: Kadının ne düşündüğünü nasıl bilebilirim ki?

Jacqueline, Don Alfonso'ya sarılır, kışkırtıcı ve ironik.

JACQUELINE: "Güçsüz sorumluluk, çağlar boyunca sekreterin kaderi." Bu lafı benden alıntı olarak kullanabilirsin.

Enrique Morales girer. Abartılı giyinmiştir; küstah, saldırgan bir tavrı vardır, neredeyse taşkın.

ENRIQUE: Kelimesi kelimesine, baba. Jackie, canım.

Jacqueline ve Don Alfonso ayrılırlar, ikisi de şaşkındır.

ENRIQUE: Rahatsız etmediğime eminim, çünkü demiştin ki... Acil demiştin, saat beşte demiştin.

DON ALFONSO: Evet, evet, tabii. Biz bu günlük işimizi bitirdik zaten.

ENRIQUE: Emin misin? Yeterince ağaç kurtardın mı? Yeterince yazarı mutluluktan uçurdun mu? Ya bu ne olacak?

Enrique masaya gider, bir dosya kaldırır, son sayfalardan birini rasgele açar.

ENRIQUE: "Bir Araya Gelmek." Esrarengiz bir başlık.

DON ALFONSO: Bırak onu.

ENRIQUE: Oh biliyorsun ki, ben okumam. Biz okumayız, baba. Biz ekranları severiz. Görüntüler, bilirsin ya? Keli-

me, kelimeler? Bakalım. Belki de okumayı unuttum. Pek unutmamışım.

Enrique dosyadan okumaya başlar.

ENRIQUE (*okuyarak*): "Size bir soru sorayım." Adamın sesi uzaktan geliyordu, sanki konuşulmuş değil, telgraf olarak çekilmişti. "Size bir soru sorayım. Bir insanın bedenine sahip olmakla ruhuna sahip olmak arasında seçim yapmanız gerekseydi hangisini seçerdiniz?"

DON ALFONSO: Bırak onu, dedim.

ENRIQUE: Sıkıcı, sıkıcı! Şansıma çıkan cümleye bak. Ruha sahip olmak mı? Oysa ben sisli bir yatak odası sahnesi bekliyordum. Çıplak vücutlar bekliyordum. Öyle metinleri nereye sakladın? Hadi, itiraf et.

DON ALFONSO: Saklamak mı?

ENRIQUE: Ateşli şeyleri, baba. Hepsini bir yerlere tıkıştırmış olmalısın. Ganimeti ikiye ayırabiliriz. Bak, benim adımı kullanabilirsin istersen.

DON ALFONSO: Sen neden bahsediyorsun?

ENRIQUE: Mor gözler! Mor gözler için pesolardan bahsediyorum. Oraya nasıl bakacaktım yoksa, gitarımı tıngırdatırken, Dr. Enrique Morales ve onun Mor Gözler Bandosu? Derlemeyi planladığım antolojiden söz ediyorum; haykıran bâkireler, baştan çıkarılmış hadımlar, saplanan tek boynuzlar... Benim antolojim, baba, hatırladın mı? Yasaklanmış Latin Öyküleri... Hadi baba, kimse bunun gerçek derleyicisini tahmin edemez...

DON ALFONSO. Bu konularda şaka bile yapmamalısın, Enrique. Eğer ağaç polisi...

ENRIQUE: Burada beni kim duyacak, Bay Sadakat'in ofisinde? Ama haklısın... mesajı aldım, kelimesi kelimesine. Tek şaka hayattır, ama onun içindeki bazı şeyler -mesela, bedenlerimize neler yapılabileceği gibi-, bunlar tıpkı cehennemin sırıtışı kadar ciddi. Öyle değil mi, Jackie?

Enrique kadına yaklaşır.

JACQUELINE: Eğer benimle işiniz bittiyse, Don Alfonso... Annem için alışveriş yapmam gerek. Son günlerde kendisi pek iyi değil de.

Don Alfonso ayağa kalkar, hafifçe topallar ve kadını kapıya geçirir.

ENRIQUE: Hey, ben annene eşlik edebilirim, Jackie, onun alışverişini de yaparım. Sen de burada babamla kalabilirsin. Bir mutlu aile gibi.

DON ALFONSO: Küçükhanım, oğlumun tavrı için lütfen özürlerimi kabul edin.

JACQUELINE: Don Alfonso, siz bu dünyadaki son centilmensiniz.

Jacqueline öfkeyle çıkar, kapıyı kapatır. Enrique hemen tavrını değiştirir, vakur, ciddi, dikkatli bir tavra bürünür.

DON ALFONSO: Davranışın çok çirkindi.

ENRIQUE: Uygundu.

DON ALFONSO: Bir hanımefendiye böyle davranılmaz.

ENRIQUE: Erkeklerin kadınlara nasıl davranması gerektiği konusunda bana ders vermeye kalkma.

DON ALFONSO: Oh, yani bugün bunun için buradayız, öyle mi?

ENRIQUE: Gelmemi sen istedin. Sen söyle ne için burada olduğumuzu.

DON ALFONSO: Hayır. Sen söyle. Bunu açıkla!

Don Alfonso, Enrique'nin okuduğu dosyayı kaldırır.

DON ALFONSO: Bu akılalmaz bir fütüristik roman. "Bir Araya Gelmek." Ayrılmak, olmalıydı... Tatlı gülücüklerinle, bütün sevimliliğinle bu ofise sızıyorsun, hiçbir zaman adı olmayan arkadaşlarından birinin bu pisliği yazdığını söylüyorsun ve bu saydam bahanenin ardına gizlenip soruyorsun, "fikrini alabilir miyim baba, yayınlamak için uygun görür müsün, kelime kelimesine". Ama ben bunu kimin yazdığını biliyorum, kim, biliyorum... Ve aslında, beni asıl kızdıran, bunun sorumsuz siyasal saçmalıklarla dolu olması ve seni, ayrıca muhtemelen beni hapse gönderecek olması mı yoksa... Beni gerçekten üzen, beni gerçekten inciten şeyin ne olduğunu bilmek istiyor musun?

ENRIQUE: Seni herhangi bir şeyin incitebileceğini hiç düşünmemiştim, baba.

DON ALFONSO: Beni inciten, yalanlar...

ENRIQUE: Ne yalanları?

Işık adamı aydınlatır. Sandalyenin arkasında durmaktadır. Sandalyede genç bir kadın; Tanya oturmaktadır, bağlıdır ve ağzında bir tıkaç vardır.

DON ALFONSO: Annen hakkındaki yalanlar. Sen ne cüretle onun... Ve bunu yazan sensin, kurmaca arkadaşın değil, hiç inkâr etmeye kalkma... Nasıl annenin Yeniden Düzen-

leme Merkezi'nde öldüğünü ima edersin? Benim... Tam da düşmanlarım hakkımda uydurma hikâyeler yayarken, kariyerimi mahvetmeye çalışırlarken... Ne cüretle benden bunu onaylamamı istersin?!

ENRIQUE: Yanıldığımı kanıtla bana.

Karanlıkta telefon çalar. Adam Tanya'nın ağzındaki tıkacı çıkartır. Kadın Don Alfonso'ya doğru bakar. Don onu görmez.

DON ALFONSO: Ne?

ENRIQUE: Hikâyelerin doğru olmadığını söylemiyor musun? Yanıldığımı kanıtla. Bu kitabı yayınla. Hadi. Yayınlasana. Emin ol, yanılmış olmak çok hoşuma gidecek.

DON ALFONSO: Evet, yanılıyorsun. Ve benim anlamadığım... aman Tanrım, kolay olmadığını biliyorum, bir baba olmaya çalıştım ve bir... benim anlayamadığım şey, bunu nasıl yazdığın ve niçin bana kendimi savunmak için bir şans vermediğin. Bak. Bak.

Don Alfonso oğluna romanı gösterir, sayfaları çevirmeye başlar. Telefon tekrar çalar. Enrique'in üzerindeki ışıklar yavaşça kararır.

ENRIQUE (*bir gölge gibi*): Kanıtlarım var, baba. Ayrıca, anlamaya ihtiyaç duyan da benim. Onu oraya sen gönderdin, orada ölmesi için sen gönderdin. Bana sadece sebebini söyle. Niye yaptın bunu? Sen neden korkuyordun ?

Telefon hâlâ çalmaktadır. Enrique neredeyse kaybolmuştur karanlıkta.

TANYA: Sen neden korkuyordun?

ENRIQUE'NİN SESİ: Sen neden korkuyordun?

DON ALFONSO: Hiçbir şeyden, hiçbir şeyden.

Telefon bir kere daha çalar.

DON ALFONSO (*bağırır*): Şu allahın belası telefona cevap verin.

Adam ve Tanya üzerindeki ışıklar söner. Parlak, neşeli ışıklar ofis ve antresini aydınlatır, Jacqueline'i oynayan aktrisin canlandırdığı Irene, telefona cevap verir. Gelecekteki Moral Kaynaklar Şirketi'nde, Daniel Lucas'ın ofisindeyiz. Birden, farklı bir ışık altında her şey daha da fütüristik görünür, mobilya ve masa son teknoloji ürünüdür. Yeşillik gördüğümüz pencereden şimdi elektronik, psikodelik görüntüler geçmektedir. Şemsiye bir dekora dönüşür. Don Alfonso, Daniel Lucas'a dönüşmüştür; masasına yaslanmış, dimdik durmaktadır. Sol eliyle kafasının sağ tarafını kaşır.

ENRIQUE'NİN SESİ. Sen neden korkuyordun?

DANIEL LUCAS (*dosyadan okuyarak*): "Sen neden korkuyordun?" Don Alfonso Morales, oğluna son yirmi yıldır en sevdiği kelimeyle cevap verdi: "Hiçbir şeyden." Hiçbir şey. Hiçbir şey, demek?

Irene bir düğmeye basar. Bir dahili telefon sistemi vızlar. Daniel Lucas aldırmaz ve okumaya devam eder.

DANIEL LUCAS: Bütün Latin hayatı boyunca, Don Alfonso Morales rüyaların anlamsız olduğunu iddia etmişti. Bir gün insanlık, tıpkı dört ayak üzerinde yürüme ihtiyacını yendiği gibi, bu rahatsız edici alışkanlığı da yenecekti. Ancak yine de dün gece rüyasında oğluyla karşılaştığını görmüştü.

Bir başka vızıltı. Daniel telefona cevap verir.

DANIEL LUCAS: Sen misin, Irene?

IRENE: Kimi bekliyordunuz, Bay Lucas? Kristof Kolomb'u mu?

DANIEL LUCAS: Esprilerin her geçen gün daha da komikleşiyor, Irene. Ne var?

IRENE: Oğlunuz Nick yolda. Tam istediğiniz gibi, Bay Lucas. Demin de bir yayıncı aradı. Bergante. David Malko'nun dosyasını okuyup okumadığınızı sordu, o...

DANIEL LUCAS: Adamın psişik güçleri olmalı. Şu anda onu okuyorum.

IRENE: Ee? Ne düşünüyorsunuz?

DANIEL LUCAS: Bu bir... Eğer o allahın belası Bergante beni rahatsız edip durmasaydı, şimdiye kadar bu projeye yeşil ışık yakıp yakmayacağımızı belirlemiş olurdum. Böyle söyle ona.

IRENE: Olur. Ona söylerim bunu.

DANIEL LUCAS: Hayır, dur! Yazar hakkında, bu Malko-Bergante'ye onun adını sor.

IRENE: Adını biliyoruz ya. David Malko.

DANIEL LUCAS: Bu Malko'nun şey olduğunu düşünmüştüm... bilirsin, bir takma isim.

IRENE: Bergante'ye sorarım. Başka bir şey var mıydı?

DANIEL LUCAS: Buraya... birkaç dakikalığına buraya gelebilir misin, bir şey var... bir şey...

IRENE: Sizi rahatsız eden bir şey mi var?

DANIEL LUCAS: Evet.

Irene girer, kapıyı kapatır.

DANIEL LUCAS: Kapı, kapı. Küçükhanım, sizinle bir anlaşma imzaladık. Size hatırlatmaya gerek görmüyorum ki biz... biz... gerek görmüyorum...

IRENE: Neye gerek görmüyorsunuz?

DANIEL LUCAS (*kendini toparlayarak*): Aslında kapıyı kapatmanız iyi oldu. İlk defa öngörülü davrandınız. Çünkü ben... Bergante'nin bana gönderip onaylamak üzere incelememi istediği lanet olası dosya bu, bu...

IRENE: David Malko'nun yazdığı "Dönüşler" mi?

DANIEL LUCAS: Henüz bitirmedim ama...

IRENE: Bergante diyor ki, henüz bir sonu yokmuş zaten. Bunun için size göndermiş, sizin bazı yeniden yazımlar önerip öneremeyeceğinizi öğrenmek için... şey için...

DANIEL LUCAS: Benim hiçbir önerim yok. Nasıl bittiği kimin umurunda? Bu "Dönüşler"in yazarı, hah! "Geri Dönüşler" olmalıydı kitabın adı. Bu yazar açıkça şu saf bedenleri, saf düşünceleri, saf bir gezegeni garanti altında sanan ve buraya gelebilmek için neler kurban ettiğimizi hiç düşünmeyen şımarık gençlerden biri olmalı. Notlar al.

IRENE: Bay Lucas...

DANIEL LUCAS: Bu düşünceleri sanata yirmi yıllık ahlâki hizmetimi onurlandırmak için Kitap Satıcılar Birliği'nin adıma düzenleyeceği toplantıdaki konuşmamda kullanacağım. Onlara, artık yazmayı bilmeyen ve işlerin eskiden

nasıl olduğunu hatırlamayan bu gençlerden bahsedeceğim... O zamanlar büyük salgın şiddetlenmişti, her ekranda şiddet ve seks vardı... Hatırlamadıkları için, yaşlı insanlara doğal gelen küçük fedakârlıklar ve kısıtlamalar bunlara gereksiz görünüyor. Not alıyor musun?

IRENE: Bay Lucas. Aynı kitaptan bahsettiğimizden emin misiniz? Bergante, hikâyenin çok uzun zaman önce, küçük, yoksul bir İspanyol-Amerikan ülkesinde geçtiğini söyledi... Bir ekofaşist diktatörlük varmış, korkunç bir yermiş... Bizim demokrasimiz var, yani, nasıl olur da...

DANIEL LUCAS: Gevezeliği keser misin, kadın? Bu Malko denen herif, akıllı biri... Hikâyeyi uzakta kurmuş, çok eski zamanda, bu ekolojik düşkünlüğü bize saldırmak için kullanmış. Bak, bilinen tüm kuralları yıkıyor. Perdede yirmi saniyelik öpüşmeler. Bir el... göğüslerde dolaşıyor. Bir adam ve bir kadın aynı yatakta beraberler. Artık daha fazla anlatmayayım.

IRENE: Önce mi, o anda mı, sonra mı?

DANIEL LUCAS: Sonra. Ama beni... beni...

IRENE: Rahatsız eden o değil mi? Öpüşmeleri elden geçirebiliriz. Onları mevzuata uygun olarak iki saniyeye indirebiliriz.

DANIEL LUCAS: O piç kurusunu savunmaktan vazgeç. Bak. Senaryoda bir Don Alfonso Morales var, o bir sansürcü. Bir tür ofis, kütüphane veya bakanlıkta görevli, o zamanlar kitap akışını kontrol eden yerde. Saçma bir yer, gerçi okuduğuma göre yirminci yüzyıl sırasında bazı yoksul ülkelerde ormanları korumak amacıyla kâğıt kullanımı kısıtlanmış, ama aslında düşünce polisi herkesi kontrol altında tutarken bütün ağaçları ihraç edebilmek için uydur-

muşlar bu düzeni. Dinle, Irene, bu azametli aptal sansürcünün oğlu Enrique bir tıp öğrencisi ve gizlice babasını sorumsuzlukla suçlayan bir kitap yazmış. Ama önemli olan, bu adamın karısının -yani, Morales'in oğlunun değil, adamın karısının gerçekten- ve eğer oğulun kuşkuları... ama gayet tabii oğlan tehlikede...

IRENE: Beni bağışlamalısınız, Bay Lucas, ama siz gerçekten... konuşmuyor, sayıklıyorsunuz.

DANIEL LUCAS: Şunu dinle: "Don Alfonso Morales kafasının sol tarafını kaşıdı. Ve her zamanki gibi sağ eliyle." Nasıl?

IRENE: Nasıl ne?

DANIEL LUCAS: Bu sana birini hatırlatmıyor mu?

Daniel Lucas kafasının sağ tarafını sol eliyle kaşır.

IRENE (*gülerek*): Siz de düşündünüz ki...

DANIEL LUCAS: Evet.

IRENE: Gerçekten de birinin sizi... Yani, bu tanımadığınız Malko...

DANIEL LUCAS: Evet.

IRENE: Yanılıyor olabilirsiniz. Zaten siz sağ kulağınızı sol elinizle kaşırsınız, Daniel, yani...

DANIEL LUCAS: Hayır. Adam... Başka paralellikler de var...

IRENE: İyi, tebrikler o zaman. Bir kahraman olmak nasıl bir duygu?

DANIEL LUCAS: Adam kahraman değil. O bir... O Alfonso Morales'in ortalıkta görünmesini istemiyorum, meslektaşlarım beni çarmıha gererler. Kahraman falan değil, nefret edilesi biri. Zalimane bir tiranlığa hizmet eden bir sansürcü. Ve Latin Amerikalı. Üstelik topallıyor! O piç bir sakat. Bedeni. Ve zihni de. Duygusuz bir orospu çocuğu.

IRENE: O zaman seninle hiçbir ilgisi yok. Senin bacakların son derece düzgün ve sen...

DANIEL LUCAS: Harikulâde. Doğru. Sadece başka şeylerde...

IRENE: Yani, niye sen... Demek istediğim. Nick'in başı belada mı yoksa?

DANIEL LUCAS: Tabii ki hayır.

IRENE: Demek ki sadece kuruntu yapıyorsun. Belki de projeye yeşil ışık yakman gerekir, böylece kimse yumuşak karnına dokunan şeylere karşı önyargılı olduğunu da söyleyemez. Belki de birkaç yeniden yazım önermeli ve bu Malko'nun da yeniden durumu ele almasına izin vermeliyiz. Çünkü sponsorlar Latin temalı daha çok drama istiyorlar, eğer bu Morales rolünü oynaması için sakat bir aktör de bulursak, o zaman...

DANIEL LUCAS: Hayır.

IRENE: Latin aktörlerle bir okumaya ne dersin, sadece görmek için...

DANIEL LUCAS: Hayır.

IRENE: Şartlı reddedilmiş prodüksiyon da mı olmaz, böylece o...

DANIEL LUCAS: Hayır, hayır, hayır. Hiçbir şey yapmayacağız.

Aniden Müdür sahneye fırlar.

MÜDÜR: Bu duyduğum müzik mi? Yoksa ahenksizlik mi? Bir olumsuzluklar akıntısı. Yasaklamalar. Reddetmeler. Hayır, hayır, hayır. Hiçbir şey yapmayacağız. Standartları ve mevzuatı korumak iyidir, ama umut edelim de ağız sulandırıcı kültürel malzemeyi seyirciden uzak tutuyor olmayalım, Luke.

DANIEL LUCAS: Seyircilere hizmet etmek için buradayız, efendim.

MÜDÜR: Sponsorlara da. Yeniliğe susamış halde hepsi. Yani, bölmemeliyim...

DANIEL LUCAS: Moral Kaynaklar'ın müdürüne bu ofisin kapısı her zaman açıktır.

MÜDÜR: Öyle olsa iyi olur. Çünkü seni koruyorum, Luke. Sen şanslı bir piçsin. Biliyor muydun bunu? Meslektaşlarının arkandan ne dediğini biliyor musun? (*sessizlik*) Sana ne diyorlar? (*sessizlik*)

IRENE (*aceleyle*): Papa.

MÜDÜR (*kadına bakar*): Çünkü o yanılmaz, doğru mu? Çünkü sen şaşmazsın, Danny Lucas. Ne zamandır...

DANIEL LUCAS: Yirmi yıldır, efendim.

MÜDÜR: Yirmi yıl geçmiş ve sen henüz tek bir hata bile yapmadın. Bu harika bir ün. (*sessizlik*) Bana bir ipucu ver, Luke, bir ipucu, bir yol, bir nasihat, söyle bana. Bu binadaki herkesten daha fazla senaryo onayladın, daha fazla prodüksiyon bütçesi düzenledin, daha fazla yeniden yazım yaptın, sahne süsledin. Hiç senin yapımını önerdiğin gösterilerden biri pornografik ilan edildi mi? Yüksek Muhafazakârlık Mahkemeleri hiç seni bizim ahlâki ve bedensel kaynaklarımızı israf etmekle suçladı mı?

Bir dizi melodik çan sesi duyarız. Müdür hemen konuşmayı keser ve Daniel Lucas'a döner, ona sarılır, sonra Irene'e sarılır, derken Irene de Daniel'e sarılır, sonra üçü birden mutlulukla gülümseyerek orada dururlar. Çanlar birkaç vuruş daha devam eder, sonra kesilir. Üçlü önceki pozisyonlarına dönerler.

MÜDÜR: Bu mutluluk ânını sevmiyor musun? İnsanı ne kadar... yükseltiyor, ne kadar gönendiriyor... Ama ne diyordum ben?

IRENE: Bizim ahlâki ve bedensel kaynaklarımızı israf etmek...

MÜDÜR: Tamam, doğru, kesinlikle. İşte bu. Hiç bu yapım firması, programlarımızdan birinin karısını zinaya teşvik ettiği gerekçesiyle bir koca tarafından mahkemeye verildi mi? Peki ya reytingler... Hiç sen bize katıldığından beri reyting kaybettiğimiz oldu mu? Papa? Ha! Bana da eskiden böyle derlerdi. Seni keşfettiğim zamanlarda. Papa mı? Yaşlı Kartal Göz, sana öyle diyorlar. Nasıl beceriyorsun bunu, Luke? Nasıl beceriyorsun? Sırrın ne?

DANIEL LUCAS: Sır mır yok, Müdür Bey. Bu sadece bir kültür, zevk meselesi diyebiliriz, sanıyorum.

MÜDÜR: Göster bana.

DNAİEL LUCAS. Size neyi göstereyim, efendim?

MÜDÜR: Nasıl yaptığını. Bir şey al eline, bu dosyayı mesela. "Dönüşler." Yazan David Malko.

DANIEL LUCAS: Bence bu hazır değil, henüz...

MÜDÜR: Daha iyi ya. Belki yazara birkaç uyarıda bulunabiliriz.

DANIEL LUCAS: Daha heyecan verici metinler var...

MÜDÜR (*ona aldırmayarak*): Bu diyalogu ele alalım. *(Irene'e)* Buraya gel canım, bana yardım et. Sen kadını oynayacaksın, ben de erkeği. Tabii sen pozisyonları değiştirmek istemezsen...

IRENE: Ben kadını okurum.

MÜDÜR: Nasıl istersen. Şimdi bakayım. Ne, bu romanda bir müdür var. Hey, belki de bu rolü ben canlandırırım gerçekten, düşünsene, müdür rolünde bir müdür.

DANIEL LUCAS: O rolü oynamaya değer bulacağınızı sanmıyorum, efendim. Adam biraz... hain.

MÜDÜR: Gerçek hayatta hain olacağına, bir filmde haini oynamak daha iyi. Şimdi bakalım: "Müdür gölgelerden bir kadının yüzünün ortaya çıkışını izledi, sanki ölülerin karanlıktan çıkması gibi." Evet, bu bir sahneye başlamak için fena bir giriş değil. Şüphe var, hmm, gerilim, korku var. Sonra bu adam konuşuyor: "Hiç yaşlanmamışsın." Müdürün dediği... "İşte, kendine baksana, hâlâ genç bir kızsın, zamanı durdurmak için kendi küçük benliğine ne yapıyordun?" Hımm, o kadar da özgün değilmiş, insan tanıdığı birini böyle karşılamaz ki canım. Ama her zaman bu kadar canlı olamazsın ki.

DANIEL LUCAS: Galiba bir metafor olarak kullanılmış, efendim. İronik olarak.

MÜDÜR: O niye?

DANIEL LUCAS: Söz konusu kadın... onun öldüğü sanılıyormuş.

MÜDÜR: Öldüğü mü?

DANIEL LUCAS: Sözün gelişi, efendim. Hayat boyu şu akıl hastanelerinden birine kapatılmış.

MÜDÜR: Şu bizim Yeniden Düzenleme Merkezleri gibi bir yer mi?

DANIEL LUCAS: Evet, efendim. Böylece o kadını böyle karşılamak...

MÜDÜR: A-ha! Bir metafor! Anlıyorum. İlginçleşiyor. Pekâlâ, şimdi senin sıran, Irene. İşte: "Oğlumun büyümesini bekliyordum. Büyüyüp gerçekleri öğrenebilsin diye."

IRENE (*okuyarak*): "Oğlumun büyümesini bekliyordum. Büyüyüp gerçekleri öğrenebilsin diye."

MÜDÜR (*okuyarak*): "Sana asla inanmayacak. O babasına hayran."

Daniel Lucas sahneyi endişeyle izlemektedir.

IRENE (*okuyarak*): "Zaten bu yüzden babasının ona gerçeği anlatmasını sağlayacağım."

MÜDÜR (*okuyarak*): "Sen delirmişsin."

IRENE (*okuyarak*): "Evet, biliyorum. O topal piç de bana böyle söyledi. Ve o yargıç da, oğlumu görmeme engel oldu-

ğunda aynı şeyi söyledi: 'Cennette mutlu olmayan kişi deli olmalı.' Ve tehlikeli. Haklıydı da. Ben tehlikeliyim. Yani, dikkat etsen iyi olur."

MÜDÜR: Dikkat etsen iyi olur. Dikkat et, ha? Bu hepimiz için iyi bir tavsiye. Eee... ne düşünüyorsun Luke?

DANIEL LUCAS (*dalmış*): Ne?

MÜDÜR: Fena yazılmamış. Ve gerçekçi, ha? Üstelik Latinler. Kotamızı doldurabiliriz. Ne düşünüyorsun? Bu Malko'ya bir şans verelim mi?

Daniel Lucas döner, transta gibidir.

IRENE: Sanırım Bay Lucas size henüz bir karar vermediğini söyledi, efendim.

MÜDÜR (*tekrar kadına bakar*): Evet, artık daha da dikkatli olmamız lazım. İzleniyoruz. Daha fazla onay vermeliyiz, böylece düşmanlarımız yeterince liberal olmamakla suçlayamazlar bizi. Daha az onay verirsek de yeterince muhafazakâr olmamakla suçlayamazlar. Kritik bir dönemdeyiz. Mutlu, ama kritik. Çünkü cennette sadece bir tek sorun var... bir sorun; insanlar sıkılıyorlar. *(sessizlik)* Bazı sponsorlar endişeli, çünkü biz çok şehvetli, riskli, yarışmacıyız, anlarsın ya ve bazı sponsorlar da çok gelenekçi olduğumuz, yeterince yenilikçi olmadığımız için endişeliler. Ama hepsi de bir ortak davada birleşmiş durumda, öyle değil mi Irene?

IRENE (*ezberden tekrarlar gibi*): Salgının nasıl başladığını asla unutmamak için, o uyarıyı önemsemeli ve cezamızı çekmeliyiz, çünkü bir daha gelecek sefer olmayabilir.

MÜDÜR (*sonunda katılarak*): Bir daha gelecek sefer olmayabilir. Doğru! Yani, nerede durduğumuzu göstermeliyiz. Ne dediğimi anlıyor musun?

DANIEL LUCAS: Yani, bu senaryo. Benim bunu...

MÜDÜR: Senin oğlun.

DANIEL LUCAS: Ne, olmuş benim...

MÜDÜR: Son sorduğumdan beri hâlâ evlenmedi anladığım kadarıyla, değil mi?

DANIEL LUCAS: Hayır, efendim. Hatırlarsanız okulu nedeniyle tecil ettirdi... Tıptan mezun oluyor bu...

MÜDÜR: Evet... Eğer o kadar çok çalışıyorsa, bu onun mutluluk imzasını niçin henüz atmadığını açıklar. Biliyorsun ya...

IRENE: Bay Lucas evlilik imzasının tamamen farkında, efendim, yarın öğlen hazır olması gereken imzanın. Çoktan Nicholas'ı çağırdı.

Müdür, Irene'i odadan çıkarır.

IRENE: Tamam, tamam, zaten gidip kedimi doyurmam lazım. Bugün... Perşembe...

Çıkar ve konuşmaları dinlemek için kapının diğer tarafında durur.

MÜDÜR: Bu imza önemli, Daniel. Çünkü... Sır saklayabilir misin? Saklayabilir misin? Çünkü, terfi alıyorum, Luke, yukarı yukarı yukarı.

DANIEL LUCAS: Ne kadar yukarı, efendim?

MÜDÜR (*fısıldayarak*): Süper Müdür. Süper Papa. Yani...

DANIEL LUCAS: Yani...

MÜDÜR: Yani, sen de benim şimdiki mevkime yükselebilmek için çalışmalısın. Listenin tepesindesin. Tabii eğer...

DANIEL LUCAS: Eğer?

MÜDÜR: Evet, önümüzdeki günlerde çok fazla inceleme bekleyebiliriz, Luke. Senin sadakatini sınayacaklar, anlarsın ya, insanlar ellerinde bir büyüteçle senin geçmişini yeniden inceleyecekler, emin olmak için... Ama senin endişelenmen için bir sebep yok, yoksa var mı? Kürtaj yok, değil mi? Hiç mutsuz gebelik önleyiciler kullanılmadı, değil mi?

DANIEL LUCAS: Yani, bu insanlar efendim, bunlar bana... karım hakkında sorular mı soracaklar?

MÜDÜR: Ne karısı?

DANIEL LUCAS: Benim... eski karım Tanya.

MÜDÜR: Onun hakkında soracak ne var?

DANIEL LUCAS: Duruma göre değişir efendim... Demek istediğim, belki de siz yakın zamanda biriyle karım hakkında...

MÜDÜR: Siktir et onları, Danny. Eğer rezil hikâyeler yayıyorlarsa, siktir et onları. Bak, ben seni bulduğumda... beş para etmez bir kitabı yayınlatmaya çalışıyordun, yeteneklerini boşa harcıyordun, kenardan yuvarlanmak üzereydin, küçük Nick'i akrabalarına bırakmıştın. Peki ya deli, vahşi Tanya, onun umurunda mıydı? Senin gerçek yeteneklerinin neler olduğunu biliyor muydu? Oysa ben biliyordum.

Müdür, Daniel'i sandalyesine oturtur.

MÜDÜR: Aynı zamanda biliyordum ki, o zamanlar genç olan kartal gözlerini benim hizmetime verebilmen için çözülmesi gereken ufak bir sorun vardı, bizim seferimize katılabilmen için çözülmesi gereken bir sorun. Tek bir sorun.

DANIEL LUCAS: Bu konuda konuşmak istemiyorum.

MÜDÜR: Tamam! O zaman niye konuşuyoruz? Karın hakkında mı? Niye daha önemli şeylerden konuşmuyoruz: mesela, hikâyemizin mutlu sonla, Luke, bitmesini garanti etmek gibi.

Müdür çıkar. Daniel Lucas kafasının sağ tarafını sol eliyle kaşır, sonra eline yabancı bir şey gibi bakar. Dosyayı açar. Arkasında Adam ve Tanya belirirler. Tanya hâlâ sandalyededir. Adam, kibarca Tanya'yı sandalyesinden kalkmaya davet eder.

DANIEL LUCAS (*okuyarak*): "Sadece tek çıkış yolu var. Söyle ona. Olanları anlat ona."

TANYA: Sadece tek çıkış yolu var. Söyle ona. Olanları anlat ona.

DANIEL LUCAS: Hayır.

TANYA: Evet. Müdürün evimize geldiği günü anlat ona. Müdürün senden ne istediğini anlat ona, senden istediği tek şeyi. Bana nasıl ihanet ettiğini anlat. O gün havanın ne kadar soğuk olduğunu anlat. Anlat ona.

DANIEL LUCAS: Hayır.

TANYA: Ona anlatmanı sağlayacağım.

DANIEL LUCAS: Hiçbir şey, ona hiçbir şey anlatmayacağım, seni orospu.

Daniel endişeli, aniden metni kapatır. Tanya ve adam yok olurlar.

DANIEL LUCAS: Doğru değil. Asıl oydu. Bana ihanet eden oydu. Beni yeterince sevmedi.

Uzun bir sessizlik. Daha sonra çekinerek, gönülsüzce Daniel Lucas metni açar yine. Okudukça, karanlıkta tek başına duran Tanya'yı bir ışık aydınlatır.

DANIEL LUCAS (*okuyarak*): "Ona anlat, sevdiğin kadının nasıl yoluna çıktığını."

TANYA: Ona anlat, sevdiğin kadının nasıl yoluna çıktığını.

Daniel Lucas döner. Öpüşürler. Kadın ayrılır. Erkek umutsuzca kadına tutunur.

TANYA: Anlat ona evet, sevdiğin kadının nasıl yoluna çıktığını. Bu işi kabul ettiğinde evliliğinin nasıl çökmeye başladığını anlat ona, evet, sevdiğin kadının, senin kendi iyi yanını baskı altında tuttuğunu görmeye dayanamadığını anlat. Sonra, senden sadakatini kanıtlamanı nasıl istediklerini anlat ona. Sadakatini kanıtlamak için karına ne yaptığını.

DANIEL LUCAS: Öyle olmadı.

TANYA: Eğer bir zamanlar sevdiysen...

DANIEL LUCAS: Evet. Uzun zaman önce... birini sevmiştim. Ama geriye bir şey kalmadı. Nasıl bir duygu olduğunu bile hatırlamıyorum.

TANYA: O şiiri hatırlıyor musun? İlk kez seviştiğimizde bana okumuştun. Neler düşündüğünden emin değildim, sordum ve sen cevap verdin: *"Aşk şundan ibarettir/Bir yalnızlıklar diyalogundan."* Korkma. Hayatında bir kere olsun korkma.

Tanya'nın üzerindeki ışıklar kararmaya başlar. Tanya çıkmaya yeltenir.

DANIEL LUCAS: Bunu niçin tekrarlıyorsun bana? Niye her zaman tekrarladın bunu bana?

TANYA (*üstündeki ışık kararırken*): Bana ihanet etmemen için.

DANIEL LUCAS: Sen bana ihanet ettin. Sen ettin.

Normal ışıklar ofisi aydınlatır.

DANIEL LUCAS: Oydu. Bana ihanet eden oydu.

Daniel tekrar metni açar, göz gezdirir. Nick antreye girer, Enrique'yi oynayan aktör tarafından oynanmaktadır, ama daha muhafazakâr biçimde giyinmiştir. Daniel'in ofisine girer. Daniel başını kaldırır, şaşırır. Nick babasına sarılmak için yaklaşır. Daniel endişeyle metni elinden bırakır.

NICK: Evet, bugün ketum değil miyiz?

DANIEL LUCAS: Evet, bazılarımız öyle.

NICK: Eee, neler oluyor? Ölüm döşeğindeki üç hastamı bırakıp geldim...

DANIEL LUCAS: David Malko. Arkadaşın David Malko. Bana ondan bahset.

NICK: Adını hiç duymadım.

DANIEL LUCAS (*daha fazla heyecanlanarak*): Onu tanıyor olmalısın, onunla konuşmuş olmalısın. Düşün. Malko adın-

da bir yazar! Sen ona benim... alışkanlıklarım, benim... karım hakkında bir şeyler anlattın.

NICK: Karın mı?

DANIEL LUCAS: Benim hayatım. Beni anlattın ona. Düşün!

NICK: Aman Tanrım, kim bu Malko denen adam, seni bu kadar...

DANIEL LUCAS: Biri onunla benim hakkımda konuşuyor olmalı, biri beni anlatmış olmalı... Sen arkadaşlarına benim hakkımda neler anlattın?

NICK: Hiçbir şey. Senin en sevdiğin kelime, baba. Hiçbir şey.

DANIEL LUCAS: Hiçbir şey. Hiçbir şey. Benim hakkımda asla bir kelime bile fısıldamadın mı?

NICK: En fazla senin ciddi bir adam olduğunu anlatmışımdır... aslında cehennemin sırıtışı kadar ciddi.

DANIEL LUCAS: Cehennemin sırıtışı kadar mı? Dur. Sen... Malko. Bu aptalca deyimi ondan aldın.

NICK: Bu bir şarkı, baba. Herkes söylüyor. "Bunda korkacak ne var? Hiçbir şey cehennemin sırıtışı kadar ciddi değildir." Biraz aptalca ama...

DANIEL LUCAS: Sen bana anlatmıyorsun. Burada, bu romanda, genç bir adam var ve bütün hayatını kendini kandırarak geçirmiş... Ama karışıyor...

NICK: Neye karışıyor?

DANIEL LUCAS: ...bir şeye karışıyor, senin gibi... biliyorsun, arkadaşlarınla karıştığınız şeyler gibi. Ne olursa olsun, bana güvenebilirsin, kolay olmadı. Ben hem baba olmaya çalıştım...

NICK: Evet, baba, biliyorum. Hem de bir anne. Biliyorum. Ama anlamam gerekenin ne olduğu konusunda...

DANIEL LUCAS: Söyleme. Tek kelime daha etme. Burada olmaz. Bizi izliyorlar.

NICK: Burada mı? Bay Sadakat'in ofisinde mi? Kim onlar?

DANIEL: Ağaç polisi.

NICK: Ağaç polisi mi? Hey o ne...

Telefon çalar.

DANIEL LUCAS (*cevap vererek*): Oh evet, efendim... O şimdi burada. Telefonu kapatır kapatmaz alacağım, efendim. Evet. Yarın öğlen.

Daniel Lucas telefonu kapatır, Nick'e döner.

DANIEL LUCAS: Müdürdü. Evlilik imzanı istiyor. Yarın öğlenden önce. İmzalarsan, benim bütün şüphelerimin yanlış olduğunu kanıtlarsın.

NICK: Ne şüphesi? Sırf bu evlilik konusunda emin olmadığım için... Dün, bu kararı ertelemeye...

DANIEL LUCAS: Bekleyemeyiz. Artık erteleme yok. Ben... sınanıyorum. İmzalamalısın. Yoksa onlar...

NICK: Ne yapacaklar? Dinle baba, eğer o bilgisayar bir...

DANIEL LUCAS: Bilgisayar asla hata yapmaz. Hatasız biçimde uygun genç adamla uygun genç kadını birleştirir. Doğru genler, doğru tavırlar, doğru üreme, ortaya doğru çocukları çıkartır. Kendine bak. Annene ve bana bak, ne kadar mükemmel olduğuna bak...

NICK: Nasıl emin olabilirsin?

DANIEL LUCAS: Ne demek istiyorsun?

NICK: Gerçekten o kadar başarılı mıydı, senin evliliğin yani?

DANIEL LUCAS: Bana bunu nasıl sorarsın? Onun elimi tutarak öldüğünü biliyorsun, ve biz... Sana kim anlatıyor bunları?

NICK: Hadi baba. Kimse bir şey anlatmadı. Sordum, çünkü evet, annem genç öldü, yürüyüp yürümeyeceğini öğrenmek için bir fırsat bulabilmenden önce. Kimse bana bir şey söylemedi.

DANIEL: Ben bu ayak oyunlarını hak etmiyorum. Birisi benim peşimde Nick, eğer söylentiler yayıyorlarsa... Nick! Lütfen. Bana yardım etmelisin.

Nick, Daniel Lucas'a bir fotoğraf verir, Daniel incelemeye başlar.

NICK: Annemin fotoğrafı. Sanırım onun fotoğrafı. Bu sabah geldi. Baba. Postayla. Getirmemeye karar vermiştim, ama eğer sana karşı bir kampanya yürütüyorlarsa... Arkasında yazılanlara bak: 'Bir zamanlar korkan bir adam vardı.'

DANIEL LUCAS (*çevirir ve okur*): Korkan mı? Neden korkan? Bu ne? Eşek şakası mı? Kim yazdı bunu?

NICK (*sakince*): Sen söyle. Korktuğun bir şey var mı?

DANIEL (*heyecanlı*): Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Nick cevap verirken sahnenin öbür tarafında Adam görünür. Adam bir hareket yapar. Tanya'yı görürüz.

NICK: O zaman sıkılmak için hiç bir sebep yok, değil mi? Tabii, eğer... Senin... annemle bir alıp veremediğin yoksa.

Yoksa niye biri onun bir fotoğrafını bulmak ve onu göndermek için bu kadar sıkıntı çeksin ve sonra... Baba? Senin korktuğun bir şey mi var?

Nick'in üstündeki ışıklar kararmaya başlar, Tanya'nın ışığı parlar.

DANIEL LUCAS (*kontrolunu yitirmek üzere*): Sana söyledim. Hiçbir şey yok. Beni duydun. Hiçbir şey dedim. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Aman Tanrım, benim buradan çıkmam lazım.

NICK (*bir gölge gibi*): Bana anlatmadığın bir şey var mı senin... Bir şey mi oldu... Anneme bir şey mi oldu?

DANIEL: Buradan çıkmalıyım. Ben... senin annen, annen. Buradan çıkmalıyım.

Nick kaybolur.

NICK'İN SESİ: Baba? Anneme ne oldu?

Ofisteki ışıklar kararır. Daniel'in üzerinde bir spot, Daniel kıpırdamaz. Korkudan donakalmıştır. Şemsiyeyi bir silahmış gibi eline alır. Adam ona yaklaşır.

ADAM (*sıradan biçimde*): Acı hakkında düşünüyordum. İyi acı var, kötü acı var. Bütün bilginin kaynağında iyi acı yatar. İnsana faydalıdır. Bizim nerede başladığımızı, diğerlerinin nerede bittiğini bilmek. İyi sınırlar vardır, bir de kötü sınırlar. Bizim kimliğimizi koruyan sınırlar, olmadığımız şeylerin tohumlarını da içine alan sınırlar. Yani, sınırlar aşıldığında, kurallar yıkıldığında, sadece hatırla ki, orada benim gibi biri var. Kenarda. Eğer kenarla dalga geçersen benimle dalga geçmiş olursun.

Adam döner, bir hareket yapar, Tanya öne gelir.

TANYA: Bana nasıl ihanet ettiğini anlat ona.

Dönen kasvetli ışıklar Daniel Lucas'ı çevreler, o yavaşça konuşurken Don Alfonso Morales'e dönüşür.

DANIEL LUCAS (*kendi kendine fısıltıyla*): Doğru değil bu. Oydu. Bana ihanet eden oydu, nefret ederek benden... İşbirliği yapmaya bile çalışmayarak. Hem niye oradaydı ki? O gün. O gün eve geldim, Tanya oradaydı. İçeri nasıl girdiğini bilmiyorum. Ona sormadım bile. Deli: saçını tarıyordu. (*Uzun saçını taramaya başlamış olan Tanya'ya*) Senin burada ne işin var?

Don Alfonso ona doğru topallar, şemsiyeyi baston gibi kullanır. Kadının bakıma ihtiyacı varmış gibi ona karşı naziktir.

TANYA: Küçük oğlumu görmek için güzelleşiyorum.

DON ALFONSO: Onun okuldan dönüş vakti. İyi olur, o gelmeden önce...

TANYA: Benim kim olduğumu biliyorlar. Yüzümün arkasını görebiliyorlar. İşte... yüzümün arkasındaki hastalığa dokun. Burama dokun, yüzümün altına ve hisset...

DON ALFONSO: Sen delisin.

TANYA: Cennette mutlu olmayan herkes deli olmalı, öyle değil mi? Oğlumu görmemi engelleyen yargıç da böyle demişti. Ama bu senin için yeterli değildi, öyle değil mi?

DON ALFONSO: Senin yardıma ihtiyacın var. Profesyonel yardıma.

TANYA: Evet, bu sabah benim için geldiler. Senin arkadaşın, Müdür. O da onlarla beraberdi. Benim imzamı aldı. İtiraf ettirdi. Suçumu kabul ettirdi. Hayatımın geri kalanını tımarhanede geçirmeyi kabul ettirdi...

DON ALFONSO: Oraya öyle deme.

TANYA: Sorun şu ki o benim imzam değildi. Benim yerime kimin imzaladığını tahmin et.

DON ALFONSO: Seni kurtarmak için imzaladım. Senden söke söke alırlardı. Sana zarar verebilirlerdi.

TANYA: Demek, benim yerime imzalarken kendine böyle söyledin. Başkalarının adına, Cennet adına... Her zaman söyledikleri bu, değil mi? Tarihte tekrar tekrar. Mazeret hep bu, değil mi? Başkalarının iyiliği için...

Karanlıktan sandalyeyle Adam görünür, sandalyeyi koyar, geri çekilip sahneyi seyreder. Onu sadece biz görürüz.

DON ALFONSO: Evet, Tanya, senin iyiliğin içindi. Seni almak için nasılsa geleceklerdi ve ben...

TANYA: Şimdi nerede olduğumu bilmiyorlar.

DON ALFONSO: O zaman onlar öğrenmeden önce gitsen iyi olur.

TANYA: Oğlumla vedalaşmadan olmaz. Ona gerçeği söylemeden olmaz.

DON ALFONSO: Ne zaman nerede duracağını hiçbir zaman bilemedin. Bunu sen istedin.

Don Alfonso, Tanya'ya sırtını döner, bir cep telefonu çıkarır cebinden, konuşmaya başlar. Kadın onun etrafında dö-

ner, adam sırtını dönmeye devam ederken kadın onun bakışlarını yakalamaya çalışır.

DON ALFONSO: Bana Müdür'ü bulun.

TANYA: Senin yerinde olsam onu aramazdım.

DON ALFONSO: Ah, beyefendi. Korkarım o kadar iyi değilim. Aslında küçük bir sorunum var... Orospu burada, aslında.

TANYA: Beni durduramayacaksın.

DON ALFONSO: Onu burada tutacağım, Sayın Müdür. Siz acele edin.

Don Alfonso telefonu kapatır.

TANYA (*umutsuzca*): Lütfen. Alfonso.

Don Alfonso onu sakinleştirmeye başlar, onu nazikçe öper, sonra birden kollarını yakalar ve onu sandalyeye oturtur.

TANYA: Hayır, hayır. Beni susturmana izin vermeyeceğim... vermeyeceğim, vermeyeceğim...

Don Alfonso, Tanya'nın ağzını tıkamaya başlar.

TANYA (*zorlukla nefes alır*): Seni sakat orospu çocuğu! Oğlum için geri geleceğim. Ona anlatacağım senin yaptıklarını...

Don Alfonso onun ağzını tıkar.

DON ALFONSO: Ona hiçbir şey anlatmayacaksın, seni orospu. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Tanya'nın üzerindeki ışıklar kararmaya başlar. Birden Müdür ortaya çıkar. Tanya'nın yanında durur, Don Alfonso'ya bakar bir süre, sonra kadını karanlığa sürükler. Don Alfonso şok olmuş bir halde seyreder. Karanlık ofise doğru geriler. Işıklar değiştikçe tekrar Daniel Lucas olur, önceki konumunu alır, fotoğrafa bakar.

NICK'İN SESİ (*karanlıktan*): Sana bir soru sordum.

Işıklar normale döner.

DANIEL LUCAS: Ne sorusu?

NICK: Anneme ne oldu?

DANIEL LUCAS: Hiçbir şey. Hiçbir şey. Sana her zaman doğruyu söyledim. O evimizde öldü. Ölürken ben onun elini tutuyordum...

NICK: Tabii, tabii. Bunları çok dinledim... Bana nasıl hem annelik hem babalık etmeye çalıştığını. Ama artık anlatma aynı şeyleri. Şimdi benden önemli bir şey sakladığını biliyorum çünkü.

DANIEL: İnsanların yaydığı hikâyelere inanmamalısın, oğlum. Benim düşmanlarım var. Benim yükselmemi istemiyorlar, onlar...

NICK: Belki de benim bilmem gereken bir şey biliyorlar.

DANIEL: Affedersin. Yapmam gereken işler var. Yaptığım işin tatmin edici olup olmadığını görmek için beni her an izleyebilirler.

Daniel metni alır, bir kurşunkalemi açmaya başlar, Nick'e bakmaktan kaçınmak için anlamsız hareketler yapar.

NICK: Baba? Baba? O fotoğrafı gönderen her kimse, gerçeği biliyor. O bana anlatır. O bana anneme neler olduğunu anlatır.

Nick çıkar. Sadece Daniel Lucas'ın üstünde kuvvetli bir ışık huzmesi kalır.

DANIEL LUCAS: Yalan, Nick. Hepsi yalan.

Daniel metni alır ve okur. Ya da sesi kaydedilmiş olabilir ve karanlıktan gelir.

DANIEL LUCAS (*okuyarak ya da dışardan*): "Sen onu tanıdığını mı sandın, Alfonso? Onu büyüttün ama onu tanıdın mı, genç bir adamın annesizlik gizemini? (*Bir yatak görünür, içinde Irene vardır. Daniel yavaşça ona yaklaşır.*) Sana en uzak yıldızdan daha uzak, sana yorgun özelliklerini yansıtmak isteyen yegâne gözlerden daha uzak, Jacqueline'nin sadık gözlerinden." Ve Don Alfonso Morales sıkıntıyla hatırladı ki...

Daniel Lucas yatağa ulaşmıştır. Metni yatağa fırlatır. Soyunmaya başlar. Kadın okumaya koyulur.

IRENE (*okuyarak*): "Ve Don Alfonso sıkıntıyla hatırladı ki Jacqueline'le buluşması gerekiyordu yine... Başka bir monoton perşembe gecesi karşılaşması, sırf bu korkak dostumuzun bu ıssız evrende onu karşılayacak başka bir talihsiz bedeni olmadığı için. Ve kadına güvenmediğinin farkına vardı, ona en gizli düşüncelerini anlatamayacaktı. Yani, onu sevmiyordu."

Irene adama bakar. Adam yatağa girer. Yarı karanlık. Sinirli bir sevişme. Daniel, "Yapamam, yapamam," der, Irene onu zorlar. Daniel lanet eder, Irene onu sakinleştirmeye çalışır.

DANIEL LUCAS: Özür dilerim. Tanrım, özür dilerim.

IRENE: Özür dileyecek ne var?

DANIEL LUCAS: Evet... işler... biliyorsun... yolunda gitmedi.

Daniel Lucas lambayı açar.

IRENE: Bu o kadar önemli mi? Erkekler hep o kadar endişe ederler ki...

DANIEL LUCAS: Pek becerikli olmadığımı gizlemeye çalışma.

IRENE: Sen aslında... evet tuhaftın, eğer o kadar çok bilmek istiyorsan. Sanki henüz tanıştığım biriyle sevişiyordum; evet, sevişmeye çalışıyordum.

DANIEL LUCAS: Yani, sen de mi beni tuhaf buldun?

IRENE: Seni başka biri de mi tuhaf buldu?

DANIEL LUCAS: Nicholas.

IRENE: Ne tür bir... performanstan şikayet etti o?

DANIEL LUCAS: Hiç komik değil. Yataktaki performansım tam olarak... beklenen olmayabilir, sadece şu şeytani roman yüzünden.

IRENE: Bay Malko'nunki mi?

DANIEL LUCAS: Evet, suçlu o.

IRENE: Bu onun gerçek adı. Takma bir ad değil. Sana adresi getirdim. İşte. Telefonu yok. Gecekondu mahallesinde yaşıyor. İşsiz. Çocuğunu karısının ailesine vermek zorunda kalmış, çünkü paraları yok. Karısının getirdiğiyle ancak...

DANIEL LUCAS: Yani, dostumuz Malko o kadar iyi durumda değil.

Daniel Lucas giyinmeye başlar.

IRENE: Sanki onun zorda olması fikrinden hoşlanmış gibisin.

DANIEL LUCAS: Evet. Hoşlandım. Umarım bela çuvalının içindedir. O alçağın beni o iftira dolu kitabına almaya ne hakkı var? Ya da benim düşüncelerimi çalmaya, en gizli düşüncelerimi çalmaya?

IRENE: Evet. *(sessizlik)* Belki de Malko'nun romanı hakkında küçük bir şeyi benden saklıyorsun?.. Monoton perşembe buluşmalarını ve talihsiz bedeni unutalım. İşte. Don Alfonso -kendi kendine ha!- düşünüyor. *(Irene metinden okur.)* "Şimdi gidip Jacqueline'i görmem lazım. Saldırgan ve duygusuz, ama en azından muhteşem memeleri var. Eğer onunla birazcık olsun ilgilenseydim..." Şimdi bunun bizimle ne ilgisi var? Memeler. Bu kısmını kabul ederim, o kısmı tercih ederim, ama saldırgan ve duygusuz... ve sonra onu sevmediğini yazıyor.

DANIEL LUCAS: Onunla ilgilenmediğini.

IRENE: Her zaman düzeltiyorsun, her zaman düzeltiyorsun. Onunla ilgilenmek, onu sevmek. O kısmın altını çizmişsin.

DANIEL LUCAS: O kısmın altını çizdim, sırf bana uymayan birkaç yerden biri olduğu için, bizim küçük şeyimize uymayan...

IRENE: Bizim küçük... Bana güvenmiyorsun, diyor. Bunun bizimle ilgisi yok mu? Onu da okudum, Daniel, ve o... Belki de bu hikâye bana anlatıyor ki sen... Sen bana güvenmiyorsun, öyle değil mi?

Gökgürültüsü. Odanın dışında, bulanık hafif bir ışıkta iki gölge belirmeye başlar; biri bir sandalyede oturmaktadır, öteki sandalyenin arkasındadır. Kim olduklarını göremeyiz.

IRENE: Kadın diyor ki: Senin sessizliğin güzel bir söz gibi.

DANIEL LUCAS: Sessizlik asla güzel söz söyleme sanatı değildir, bayan. Aman tanrım, sen osun. Biliyorum, biliyorum: şimdi bana o orospunun bugün geldiğini ve...

IRENE: Hangi orospu geldi bugün?

DANIEL LUCAS: Sen osun. Sen bana...

IRENE: Ben sana ne? Ben, benimle evlenmeyecek bir adama kıçımı iliştirmekten başka ne yapıyorum?

DANIEL LUCAS: Onlara durumu anlatan sensin. Tanya hakkında konuşan.

IRENE: Tanya hakkında mı?

DANIEL LUCAS: Benim hakkımda, benim hakkımda.

IRENE *(alayla)*: Seninle zıtlaştığım için üzgünüm, tatlım, ama o para etmez, beş kuruş bile etmez. Niçin ilişkimizi daha fazla bozmak isteyeyim ki. Zaten yeterince berbat olmuş durumda. Eğer hiç kuşkulanmayacağın birini arıyorsan...

Gökgürültüsü. Yağmur başlar. Daniel pencereye döner. Dışarıda gölgelerden biri Nick'e dönüşür, Tanya'nın daha önce oturduğu sandalyede oturmaktadır, Tanya gibi bağlanmış ve ağzı tıkanmıştır, bir ışık huzmesi altındadır. Arkasında Adam vardır.

IRENE: ... Ya Nick?

Daniel Lucas sıkıntılıdır, gölgelere bakmaktadır.

IRENE: Demek istediğim, ya Nick, evet, ya o bir şeylere karışmışsa? Emirlere uyarak... bilirsin, o serbest seks birliğine ya da başka bir çatlak örgüte?

ADAM (*Nick'e*): Demek, annene ne olduğunu öğrenmek istiyorsun ha? Benim bir annem olmadı. Bu durumda, sanırım sana seninkine ne olduğunu anlatabilecek bir konumdayım. Sence de öyle değil mi? Eğer konuşabilseydin onaylamaz mıydın? Belki de bir şey söyleyebilseydin, bana başka bir şey söylemek isterdin. Annene ne olduğunu öğrenmeden önce.

DANIEL LUCAS: Hayır, hayır. Onu rahat bırak. Yapma.

ADAM (*Nick'e*): Sakın unutma; ben senin dostunum. Senin tek dostun.

IRENE: Neyin var, Daniel?

DANIEL LUCAS (*kapıya doğru giderken*): Onu kurtaracağım. Bırakmayacağım...

Irene'in üstündeki ışıklar hafifçe kararır, Irene giyinmeye başlar ve Daniel Lucas dışarı fırlar. Nick ve adam birden kaybolurlar, geriye yağmur ve sessizlik kalır. Uzun bir sessizlik. Yağmur durur. Birden Müdür görünür. Daniel Lucas onunla karşılaşır.

DANIEL LUCAS: Müdür Bey. Müdür Bey!

MÜDÜR: Ben hiçbir şeyin müdürü değilim.

DANIEL LUCAS: O zaman... Siz... beni bağışlayın, efendim. Ben... ben... son günlerde iyi değildim...

MÜDÜR: Olur böyle şeyler. Karıştırılan kişiler, demek istediğim. Daha önce de başkasıyla karıştırılmıştım.

DANIEL LUCAS: Tamam, efendim. Anladım, bu bir sınav. Anladım.

MÜDÜR: Sınavlardan nefret ederim. Okul günlerinden beri. Babamın imzasını her uyuz sınav için almam gerektiğinden beri. Dayaktan canımı çıkarırdı. Bir imza yüzünden.

DANIEL LUCAS: İmza. Tabii. Öğlen. Yarın. Benim Nick'im iyi bir çocuktur, efendim, biraz inatçıdır, bilirsiniz, gençler...

MÜDÜR: Ben hiç genç birilerini tanımıyorum. Ama bana öyle geliyor ki, senin bu küçük Nick'in başı belada. Sanki başına hiç iyi şeyler gelmeyecek.

DANIEL LUCAS: Korkarım anlamıyorum.

MÜDÜR: Korkuyorsun. Aferin sana. Korku bütün bilgeliğin kökenidir.

Müdür çıkar. Daniel Lucas onu takip etmek ister, sonra durur. Irene, giyinmiş olarak caddede ona katılır.

DANIEL LUCAS (*Irene'e, hiddetle*): Müdür, müdür... Biraz önce buradaydı, o... Oğlumun peşinde, o...

IRENE: Hayal görüyor olmalısın. Müdürün bir şoförü var. Niye caddelerde dolaşıp Nick'i arasın?

DANIEL LUCAS: Müdür olmadığını söyledi, ama...

IRENE: Gördün mü?

DANIEL LUCAS: Hep o boktan kitap yüzünden. Beni çıldırtıyor. Ben... hayaller görüyorum.

IRENE: Piçi tuzağa düşür!

DANIEL LUCAS: Müdürü mü?

IRENE: Malko. David Malko'yu. Dinle, tatlım, eğer biri benim kimliğimle oynuyor olsaydı onun gözlerini oyardım. Onu bulalım, bu Malko piçini, kimin için çalıştığını bula-

lım, ona bilgiyi kimin verdiğini öğrenelim. Meslektaşlarından biri mi yoksa Nick mi, ya da, her kimse işte...

DANIEL LUCAS: Onu bulmak mi?

Daktilo sesi. Işıklar Malko'nun evini aydınlatır, loşluğunu ve yoksulluğunu gösterir. Bir kadın silueti belirir, daktilo da yazmaktadır. Yüzünü henüz göremeyiz.

DANIEL LUCAS: Irene, yapacağım. Beni çıldırtmak mı istiyorlar? O zaman çılgın bir şey yapacağım, onlar için bir şey. Nick'in bu işin içinde olup olmadığını öğreneceğim, bu... *(Malko evine doğru yürürken konuşur)* Ofiste beni idare et. Kimin beni gizlice gözlediğini, kimin beni yazdığını, bu işi kimin ve niye yaptığını öğrenir öğrenmez döneceğim. En kısa zamanda ben...

IRENE: En kısa zamanda sen... ne canım?

Daniel Lucas, Malko'ların kapısına ulaşmıştır.

DANIEL LUCAS: En kısa zamanda bu lanet hikâyenin nasıl bittiğini öğreneceğim.

Daniel Lucas kapıyı çalar. Işıklar Sonia'yı aydınlatır, daktilo yazarken. Tanya'yı oynayan oyuncu tarafından oynanmaktadır, sadece başına eşarp bağlamıştır. Ağır kış giysileri giyer, sanki oda çok soğuk ve hiç ısıtılmıyormuş gibi. Kapı bir kere daha çalınır. Tam karanlık.

1. PERDE'NİN SONU

2. PERDE

Karanlıkta daktilo sesi. Sonra kapı çalınır. Işıklar, Malko evinin önündeki Daniel Lucas'ı aydınlatır. Kapı yine çalınır. Daktilo sesi durur. Kapı yine çalınır. Sonia'nın yanında, ağır kış giysileri içinde belli belirsiz bir adam görürüz. O, David Malko'dur, ama yüzünü henüz göremeyiz.

DAVID (*fısıldayarak, titreyerek*): Açma.

SONIA (*fısıldayarak*): Açmak zorundayım. Daktilonun sesini duydular.

DAVID (*soğukmuş gibi kendisini ovuşturarak*): Yazmaya devam edelim, Sonia. Kahretsin. Eğer bir bilgisayar alma iznim olsaydı...

SONIA: Sus!

David daktilonun başına otururken Sonia kapıya gider. Kapıyı aralar. Sonia, Daniel Lucas'ı görür ama Daniel henüz onu göremez.

DANIEL LUCAS (*utangaç*): David Malko?

SONIA (*kuşkulu*): Evde yok. (*sessizlik*)

DANIEL LUCAS: Ben bir yayıncıyım. Bergante'nin bir arkadaşı. Kendisi buraya gelmemi önerdi. (*sessizlik*) Romanı okudum.

Sonia ikirciklenir, sonra açar kapıyı. Daniel Lucas, Tanya'ya çok benzeyen birini görmekten şaşırmıştır.

SONIA: Lütfen, içeri girin. Ben Bayan Malko'yum, ama bana Sonia diyebilirsiniz.

Daniel Lucas kıpırdamaz.

SONIA: Bir şey mi oldu?

Daniel Lucas bayılacakmış gibi kapıya yaslanır.

DANIEL LUCAS (*zayıf sesle*): Yok bir şey. Başım döndü biraz. Bazen olur. Bir an için sandım ki, sandım ki... (*toparlanarak*) Sadece bir tesadüf. Rüyalar kadar anlamsız.

SONIA (*döner, odaya girerek*): Aşkım, bu beyefendi... Bay... Bay...

Daniel Lucas çok sade, soğuk odaya girer. Işıklar parlar ve görürüz ki David Malko'yu, Nick ve Enrique'yi oynayan oyuncu canlandırmaktadır, fazladan sadece gözlükleri vardır. David daktilonun başına oturur. Kollarını çözer ve hırsla yazmaya başlar. Daniel Lucas bu ikinci benzerlikten şaşkına dönmüştür, bir sandalyeye çöker.

SONIA: Bu bey bir yayıncı. Bergante'nin bir arkadaşı. Ama o... korkarım pek iyi değilsiniz, efendim. (*sessizlik*) Bir fincan kahve ister miydiniz?

DANIEL LUCAS: Yok bir şey. Ben... ben... Burası... Siz... David Malko musunuz?

David ayağa kalkar, Daniel'in elini sıkar.

DAVID: Başka kim olabilirim? İşsizim, acımasız karakterlerim üzerinde çalışıyorum. Malko Anonim Şirketi. Hey, siz sanki bir hayalet görmüş gibisiniz.

SONIA: David!

DAVID: Ama öyle.

SONIA: Konuğumuz "Dönüşler"i okumuş, David.

DAVID: Onu okuyan tek kişi olacak...

SONIA: Yine başladın, her zaman böyle karamsarsın. Eğer başarılı olmak istiyorsan, değişik bir şey yaz, ama bütün gün şikayet etme...

DAVID (*Daniel Lucas'a*): Bergante umutsuz olduğunu söylemedi mi? Papa denen o adamın söylediği bu değil miydi?

DANIEL LUCAS (*toparlamaya başlamış*): Papa... mı?

DAVID: Hiç hata yapmazmış, öyle diyorlar.

DANIEL LUCAS: Bergante sana başka ayrıntı vermedi mi bu konuda?

DAVID: Sadece herkesin ona Papa dediğini söyledi. Ve yazdığımın umutsuz vaka olduğunu.

Sonia, David'in arkasına oturur, gözlerini Daniel Lucas'a diker.

DANIEL LUCAS: Çok kolay vazgeçiyorsunuz, bay... Malko. Karakterleriniz yenilgiyi asla bu kadar çabuk kabul etmezdi, yani...

DAVID: Evet ama onlar kurgu.

DANIEL LUCAS: Ama oldukça... evet, canlı gibiler, sizce de öyle değil mi? Demek istediğim, sizin karakterleriniz... Don Alfonso, ah Morales'di galiba, gerçek birinden ilham alınarak yazılmış olmalı, size birinin bahsettiği birinden...

DAVID: Birinin o orospu çocuğunun gerçekçi olduğunu düşünmesi hoşuma gitti. Bence oldukça cansız, eğer bana sorarsanız, ama başka birinin modeli alınarak...

DANIEL LUCAS: O kadın peki, o kadın...

DAVID: Hangi kadın?

DANIEL LUCAS: Anne. Tanya, geri dönen kadın, o kadın...

DAVID: Bu adam pek dikkatli okumuyor galiba, öyle değil mi? Annenin adı Tanya değil. Onun bir adı yok. Ölülerin adı olmaz.

DANIEL LUCAS: Yani, o ölü mü? Ölü o kadın, öyle mi?

DAVID: Hey, sen benim kitabımı okuduğuna emin misin?.. Görüyor musun, Sonia, hiçbir bok anlamıyorlar, seni sadece sansürcüler okuduğu zaman böyle oluyor işte...

DANIEL LUCAS: Ne sansürcüleri?

DAVID: Piçler! Evrendeki her sıfatı elli yıldır kontrol ediyorlar ve bizi kendilerinin uydurduğu belalardan korumak bahanesiyle yapıyorlar bunu.

DANIEL LUCAS: Siz gençler, siz hiç anlamıyorsunuz, öyle değil mi, bizim ailelerimiz bu kısıtlamaları -demokratik olarak- koymadan önce işler nasıldı...

DAVID: Demokratik olarak; yani insanların çoğu aptal, insanların çoğu düzülmek istiyor, öyle mi?

DANIEL LUCAS: Aptal mı? Aptallar, belayı durdurmak, caddelerde güvenliği sağlamak, hayatlarımızı güven altına almak için fedakârlıkta bulunmayı kabul etmeyenlerdi. Ben eskiden, neye benzediğini inceledim: her ekrana yapıştırılmış olan inleyen çıplak kadınlar, seks, şiddet ve kabalığa doymuş çocuklar, vahşi müzikle saldırganlığa ve umutsuzluğa teşvik edilen yoksullar, dokuyu çürüten gelenek ve disiplin yokluğu...

DAVID (*ayağa kalkar, heyecanlı*): Saçmalık! Boktan propogandalar. Bergante'nin bir arkadaşının bu boktan yalanları yutmasına şaşırdım, hey, yaşlı Bergante seni niye gönderdi ki?

SONIA: Kocamı bağışlamalısınız, efendim. O...

DAVID: Ya soruma cevap ver ya da siktir git!

DANIEL LUCAS: Bergante, romanının ne zaman biteceğini bilmek istiyor. Ve nasıl bittiğini de sordu, evet, nasıl bittiğini de.

DAVID: Mutlu son istiyor, öyle mi?

DANIEL LUCAS: Hepimiz mutlu son isteriz.

DAVID: O zaman çok yazık. Bergante'ye söyle, kimseyi memnun etmek için tek kelime bile değiştirmeyeceğim. Çalışmamın yeşil ışık alabilmesi için yüz yıl bile geçmesi gerekse, o zaman...

DANIEL LUCAS (*kendini zorlukla kontrol ederek*): Bay Malko, söylememe izin verin ki, cansız karakterlerinizden biraz alçakgönüllülük öğrenseniz iyi edersiniz. Daha fazla konuşmayayım. Gerçi, evet, evet. Çevrenizdeki karmaşık dünyaya uyum sağlamak: Bir bilgisayar izni almak, bir

önyapım bütçesi için, aktörlerle bir okuma için izin almak, bir sözleşme yapmak, bunların hiçbiri size zarar vermez, öyle değil mi?

Daniel Lucas oturmakta olan David'in önünde durur, ikisi de önceki sahnede Daniel Lucas ve Müdür'ün konumlarında durmaktadırlar.

DAVID: Hey, bana iş mi teklif ediyorsun?

DANIEL LUCAS: Hayır, tabii. Ben sadece...

DAVID: Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun? Yazmamı durdurmaya mı çalışıyorsun?

DANIEL LUCAS: Kesinlikle hayır. Ama eğer metninizi hafifçe değiştirseydiniz, sıradan insanların inandıklarını kötülemekten vazgeçseydiniz... Özenle ayıklanmış birkaç diyalog, birkaç yerde fikrin yumuşatılması ve...

DAVID: Tek kelime, tek kelimesini bile kesmeyeceğim. İşte, böyle başlarsınız, bir de bakmışsınız bütün metni yeniden yazdırmışsınız..

DANIEL LUCAS: Birkaç kelime neyi değiştirir ki?

DAVID: Birkaç kelime mi? Biliyor musun, Sonia? Bu herif kahrolası bir ekofaşist. Onun canı cehenneme, Bergante'nin canı cehenneme, hazır başlamışken o Papa denen herifin de canı cehenneme. Sizin topunuzu sikeyim! Gel hayatım, biz çalışmamıza devam edelim.

SONIA: David! Kendini kontrol et.

DAVID: Hadi Sonia, bu ana/oğul sahnesi. En sonunda hapishanede buluşuyorlar.

DANIEL LUCAS (*kendi kendine, telaşla*): Onlar buluşamaz. Kadın öldü. Anne buluşamaz...

Sonia, Daniel'e bakar, sanki onu bir yerden tanımış gibi.

DAVID: Belki bu herif sıkılır ve gider. Belki bir iki şey öğrenir.

David daktiloyla yazmaya başlar ve Sonia da ona yardım eder, aynı zamanda Daniel'e bakmaktadır, sanki onunla konuşur gibi.

SONIA: Burada kadın konuşur: Benim kim olduğumu biliyor musun?

DAVID: Ve burada Enrique: Seni daha önce gördüm. Hmm. Bu tam olarak doğru gelmiyor kulağa. Demek istediğim... Enrique bir sandalyeye bağlı, öyle değil mi? O güçlükle nefes alabiliyor, yani...

DANIEL LUCAS (*kendi kendine mırıldanarak*): Ah, aman tanrım.

SONIA: Ama konuşabilirler. Eğer gerçekten isterlerse insanlar birbirleriyle konuşmayı her zaman başarırlar.

DAVID (*daktiloyla yazarken*): Doğru. Peki, burada çocuk annesine şöyle dese: Babam senin bütün fotoğraflarını yaktı.

SONIA: Ama ben seni gördüm...

DAVID: Ama ben seni rüyalarımda gördüm.

Daniel, David ve Sonia'nın Nick ve Tanya'ya dönüşmesini izler.

SONIA: O rüyalarda sana başıma gelenleri anlattım mı?

DAVID: Bütün bildiğim senin... o gün evimize geldiğin.

SONIA: Baban geldiğinde ben içerdeydim. Saçımı tarıyordum.

DANIEL LUCAS (*elemli*): Yeter, yeter! Gitmeliyim. Gitmeliyim.

Daniel Lucas ayağa kalkar, aceleyle kapıya gider. Sonia onu dışarı kadar izler. İçerdeki David'in üstündeki ışıklar kararır.

SONIA: Özür dilerim. Kabalık ettik.

DANIEL LUCAS: Yani çocuğu... kurtarmanın hiç yolu yok mu?

SONIA: Bu kurtarmadan ne anladığınıza bağlı, ama bazı yollar var.

DANIEL LUCAS: Nasıl?

SONIA: Çıktığında romanı okuyun, ya da filmini görün.

DANIEL LUCAS: Ya kocanızın dediği gibi yüzyıl beklemem gerekirse.

SONIA: Bu size bağlı.

DANIEL LUCAS: Ben git... geç oluyor. Fırtına çıkacak.

SONIA: Size iyi şanslar dilerim, efendim. Size ve ailenize. Umarım işleriniz yolunda gider.

DANIEL LUCAS: Nezaketinize teşekkür ederim, hanımefendi, ama böyle olacağına inanmak için hiçbir sebep yok...

SONIA: Bunu söylüyorum, çünkü bugün... bugün şemsiyesiz geldiğinizi fark ettim.

DANIEL LUCAS: Ben şemsiye kullanmam, hanımefendi.

SONIA: Belki de sizi başka biriyle karıştırdım, efendim.

DANIEL LUCAS: Belki de. Böyle şeyler olur... bu tür karışıklıklar, demek istiyorum.

SONIA: Bana güvenebilirsiniz.

Kadın bekler. Adam ikirciklenir.

DANIEL LUCAS: Uzun yıllar önce... Ben... sanırım ben bir hata yaptım, uzun yıllar önce.

SONIA: Bazı hatalar tamir edilemez değildir.

DANIEL LUCAS: Bazıları öyledir ama.

SONIA: Benim doğduğum kasabada bir deyiş vardır. Bir çiviyi çıkarmak için...

DANIEL LUCAS: Başka bir çivi gerekir. Evet. Uzun zaman önce birisi -kadın tıpkı size benziyordu- böyle şeyler söylerdi.

SONIA: O kadın size korkmamanızı da söyledi mi?

DANIEL LUCAS: Birçok defa.

SONIA: Ne kadar tekrarlasak da yetmez.

DANIEL LUCAS: Bunu birçok defa söylemişti. Ben ondan... korkmaya başlamıştım.

SONIA: Bunu duyduğuma üzüldüm. (*sessizlik*) Kendinize iyi bakın. Oğlunuza da. İkinize de iyi şanslar dilerim, efendim.

Sonia çıkar. Caddede Daniel Lucas, bekleyen ve izleyen Adam'ı görür.

ADAM: Birini mi arıyorsun?

DANIEL LUCAS: Hayır, ben...

ADAM: Ama ben arıyorum. Ben birini arıyorum. Anlarsın ya. Sınırları yıkmak isteyen birini arıyorum. Onun için yapma. İşte, orası anlamın başladığı yer: sınırın ne olduğunu bilmek. Bu, bir babanın oğluna öğretebileceği tek şey. Onun için neden... eve gitmiyorsun. Oğluna. Eğer bir evin varsa tabii. Hâlâ bir oğlun varsa.

DANIEL LUCAS: Seni uyarıyorum. Oğlumu rahat bırak.

ADAM: Ben hiç çocuk olmadım. Sen oldun mu?

DANIEL LUCAS: Ne demek istiyorsun?

ADAM: Ben çocuk olduğumu hatırlamıyorum. Bizim meslekte çocukluğa ihtiyacın yoktur. Tabii hiç büyümeyen bazı çocuklar vardır. Onlar öylece kalırlar... sonsuza kadar. Anlarsın ya?

DANIEL LUCAS: Kimsin sen?

ADAM: Belki bir dostunum senin. Belki de şimdiye kadar sahip olduğun tek dost benim. Bir düşün bunu.

Adam çıkar. Daniel Lucas çaresizdir.

DANIEL LUCAS: Çocuğum. Oğlum.

Cep telefonunu çıkarır. Bir numara tuşlar.

DANIEL LUCAS: Belki hâlâ vakit vardır.

Işıklar, antrede telefona cevap veren Irene'i aydınlatır.

IRENE: Bay Lucas, nerede kaldınız? Müdür Bey sabahtan beri sizi arıyor...

DANIEL LUCAS: Onu boşver. Enrique, geldi mi...

IRENE: Kim?

DANIEL LUCAS. Oğlum, Nick, Nick aradı mı...

IRENE: Sizi deliler gibi arayan tek insan Müdür Bey. İmzayı soruyor.

DANIEL LUCAS: İmzayı alacağım onun için. Sen sadece Nick'i bul.

IRENE: Nick burada, ofisinizde.

DANIEL LUCAS: Onu bırakma. Anlıyor musun?

Işıklar Daniel Lucas'ın ofisini aydınlatır. Nick beklemektedir, Daniel Lucas sahneyi geçer ve antreye girer.

IRENE: Oh tanrım, geldiğinize sevindim...

DANIEL LUCAS: Nick nerede? Onu almaya geldiler mi? Geldiler mi?

IRENE: Nick içeride. Kendinizi toplayın.

DANIEL LUCAS: Kendimi mi?

IRENE: Nerede kaldınız?

DANIEL LUCAS: Malko'daydım.

IRENE: Yani, onu gördünüz mü? Ne dedi?

DANIEL LUCAS: Onu görüp görmediğimi bilmiyorum.

IRENE: Nasıl bilmezsiniz?

DANIEL LUCAS: Sanki ben... ben... ziyaret ediyordum. Dinle, Jacqueline...

IRENE: Jacqueline mi?

DANIEL: Sanki kendimi ziyaret ediyormuşum gibiydi... Çabuk. Kitap. Bana ver o kitabı. O topal piçin ne yapacağını öğreneceğim...

IRENE: Hangi topal piç?

DANIEL LUCAS: Alfonso Morales.

IRENE: Sorun şu ki, kitabı bu sabah Bergante'ye gönderdim.

DANIEL: Ama daha o kısma gelmemiştim, ne planladıklarını okumam lazım, eğer oğlunu yakalarlarsa, eğer Nick... O zaman bileceğim ki...

IRENE: Bergante'ye o hikâyenin... lanetli olduğunu söyledim, yani seni etkilediğini... Yok, performansını demedim. Ben sadece ona kitaptan kurtuluyoruz dedim.

DANIEL LUCAS: Onun peşindeler, Irene.

Daniel Lucas ofise girer.

DANIEL LUCAS: Tanrı'ya şükür Nick. Seni çoktan almışlardır sandım...

NICK (*soğuk, kızgın*): Ben her şeyi biliyorum.

DANIEL LUCAS: Ne biliyorsun?

NICK: Annem hakkında.

DANIEL LUCAS: Hiçbir şey yok, dinle, Nick, şimdi önemli olan seni kurtarmak, garantiye almak...

NICK: Kanıtım var.

DANIEL LUCAS: Zamanımız yok, eğer Müdür Bey'i kendi safımızda tutamazsak, onlar... Nick, onlar...

Daktilo sesi. David Malko'nun loş aydınlatılmış evi. David ve Sonia'nın gölgeleri. Daniel ve Nick üzerindeki ışıklar değişir, onları sarmalayarak loş ve dönen bir hal alırlar.

NICK: Onlar ne?

DANIEL LUCAS (*daktilo sesi devam eder*): Onlar... onlar...

NICK (*bize gittikçe daha fazla Enrique'yi hatırlatarak*): Onlar ne yapacak. Anneme yaptıklarını mı?

Işıklar evin içinde Sonia'yı aydınlatır, daktilonun başında oturmaktadır, David'in silueti onun arkasındadır, güçlükle fark edilir.

DANIEL LUCAS: Kimse annene bir şey yapmadı. Bu hikâyeleri kim yayıyor?

NICK: Keşke hikâye olsalardı. Ama annem bir Yeniden Düzenleme Merkezi'nde öldü.

DANIEL LUCAS: Bu bir yalan. Annen evimizde öldü. Ben onunla beraberdim, o...

NICK: Ben ne olduğunu biliyorum, baba. Biri... bana anlattı.

DANIEL LUCAS: Hiçbir şey olmadı.

NICK: Onu niye oraya gönderdin baba? Neden korkuyordun sen?

DANIEL LUCAS (*ikircikli*): Hiçbir şeyden.

Daktilo sesi durur, Malko evindeki ışıklar kararır. Sonia saçlarını açıp Tanya haline gelirken onun üzerinde hafif bir ışık huzmesi. Kadın onlara doğru gelir. Onu sadece Daniel görebilir.

TANYA: Sadece bir çıkış yolu var. "Aşk şundan ibarettir/Bir yalnızlıklar diyalogundan."

NICK: Ona ihanet ettin, öyle değil mi?

DANIEL LUCAS: Hayır.

NICK: Evet, onun adına imza attın, ağzını tıkadın, Müdür'ü çağırdın...

DANIEL LUCAS (*sözünü kesip Tanya'ya ve Nick'e konuşarak*): Hayır, hayır, hayır.

NICK: Evet, onu götürmelerini seyrettin. Seyretmedin mi? Seyretmedin mi?

DANIEL LUCAS: Evet. Evet. Evet. (*Tanya'ya*) Lanet olsun sana.

Tanya kaybolur, Daniel çöker.

NICK: Lanet olsun sana. Ona ne oldu? Öldürdün mü onu?

DANIEL LUCAS: O günden sonra, onu bir daha asla görmedim. Ona ne yaptıklarını asla öğrenmedim. Asla öğrenmeye çalışmadım. Yıllar sonra öldüğünü duydum. O öğleden sonra sen gelmiştin, sonra dondurma almaya çıkmıştık. Vanilyalı severdin... Bir şey söyle... Bana öyle bakma. Sadece ben değildim. Herkes öyleydi... O zamanlar... anlamıyorsun... o zamanlar herkes yapardı. Yoksa hiçbir şey başaramazdın, hayatının duman olduğunu görürdün, hayatını ziyan ederdin. Ve annen hiç katılmazdı oyuna, o öylesine... o kadar... güzeldi, o kadar... inatçıydı. Anlamıyor musun? Ben korkuyordum. Hepimiz korkuyorduk. Ben bir davaya inanıyordum.

Müdür antreye girer, Irene'i susturur ve kapıdan dinlemeye başlar.

DANIEL LUCAS: Lütfen, bir şey söyle. Herhangi bir şey. Nick? (*sessizlik*) Seni acıdan kurtarmak istedim.

NICK: Eğer beni acıdan kurtarmak istediysen, o gün eve geldiğimde beni öldürmeliydin.

Müdür ve Irene ofise girerler. Işıklar değişir ve tekrar normalleşir.

MÜDÜR: İyi sabahlar, hayırlı sabahlar, yoksa size iyi bir öğleden sonra dilemek daha mı uygun mu olurdu, bay Danny Luke?

IRENE: Saat 11.56, Müdür Bey, henüz öğleden sonra olmadı.

MÜDÜR: Evet, evet, Irene. Ustadan matematiksel olmayı öğreniyorsun. İşte, genç dostumuz Nicholas, eyleme hazır... Şanslı bir kız bulmaya, şanslı bir bilgisayar bulmaya hazır, Bizim Moral Kaynaklarımızın Ellinci Yılı'nı onurlandıracak mutlu çiftler kalabalığına katılmaya hazır. (*sessizlik*) Eee?

DANIEL LUCAS: Hemen dönerim efendim.

Daniel Lucas antreye çıkar, Irene'le beraber. Nick, Müdür'le kalır. Daniel Lucas bir kâğıdı imzalar, Irene itiraz eder, sonra ikisi birden ofise girerler. Kâğıdı Müdür'e verir.

DANIEL LUCAS: Tam öğle vakti, efendim. Lucas ailesinin payı.

MÜDÜR: Lucas ailesi için çok iyi. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Bu çocuğa da. Tebrikler, genç adam. Tek bir şey. Sadece bir şey istiyorum. Ben ilkini istiyorum. Adını koymak, vaftiz etmek ve kutlamak için ilk çocuk benim. İlk çocuk... benim.

Müdür coşmuştur, purolar çıkarır, etrafa dağıtır. Gülücük Dakikası'nın çanları çalmaya başlar. Nick hariç hepsi otomatik olarak sırıtırlar. Daniel Lucas, Irene'e sarılır, Müdür sarılmak için Nick'e döner, Nick geri çekilir.

NICK: O benim imzam değil.

Kimse kıpırdamaz. Çanların sesi sadece birkaç vuruş daha devam eder ve kesilir.

DANIEL LUCAS: İşte, bizim Nick böyledir. Son dakika şakaları yapmaktan kendini alamaz...

NICK: Benim imzamı taklit etti.

MÜDÜR: Ama senin gibi sadık bir genç adamın birinin imzasını taklit etmesine neden ihtiyacı olsun ki, özellikle de bu evlilik kutsal bir ayinken...

NICK: Bana evliliğin kutsiyetinden bahsetme, seni ikiyüzlü. Anneme ne yaptığını biliyorum. O hayatta mı? Yoksa onu öldürttün mü?

MÜDÜR: Sadık bir genç adamdan gelen bu suçlamalar...

NICK: Ben sadık bir genç değilim.

DANIEL LUCAS: Nick!

NICK: Beni korumayı deneme bile, seni ihtiyar orospu çocuğu.

IRENE: Nick, bu ne cüret, sen nasıl konuşuyorsun...

NICK: Sen karışma.

IRENE: Karışıyorum, çünkü...

NICK: Çünkü bu yaşlı puşt seni düzüyor.

IRENE: Hayır, öyle bir şey yok...

NICK: O zaman yalancı olduğu kadar da salak.

IRENE: Anlamıyorsun, öyle değil mi? Baban işini kaybedecek çünkü...

MÜDÜR: Ah, hayır, hayır, Irene, işte yanıldığın yer burası. Biz dostumuz Luke'a benim mevkimi veriyoruz.

NICK: Benim imzamı taklit ettiği için, siz...

MÜDÜR: İşte burada, Moral Kaynaklar'a o kadar sadık bir adam var ki, asi oğlunu, tek oğlunu, tükenmiş türümüzü yeniden canlandırabilmek amacıyla firmamızın mutlu evlilik politikasına adayabilmek için sahtekârlık bile yapıyor. Bu bir sınavdı, Luke... ve sen de başarıyla geçtin bu sınavı. Aynı zamanda da, evet, senin aileni sınıyorduk, öyle değil mi? Çünkü bu küçük Nicholas'tan uzun zamandır şüpheleniyorduk... Ve şimdi her şey ortaya çıktı: sen uzun yıllardır serbest aşk gizli örgütünün üyesisin. Bizim sadece aramızdaki bu kahrolası haini ortaya çıkarabilmek için yardıma ihtiyacımız vardı... ve bu da senin rolün oldu, Daniel Lucas... ödülün de, bir terfi.

DANIEL LUCAS: Size minnettarım efendim, tabii ve daha da fazla olacağım, eğer siz biraz merhamet göstermeyi uygun görürseniz benim... Her şeyin ötesinde bu sadece bir dava, sadece bu...

MÜDÜR: Şaşırdım, Daniel. Yeni Müdür olarak mutlaka biliyorsundur sembollerin, temsillerin, metaforların, örneklerin değerlerini.

DANIEL LUCAS: Ama o... çok üzgün efendim, o... Değil misin, Nick?

Nick ağzını açmaz.

MÜDÜR (*telefonu kaldırarak*): Evet, onu yakaladık. İtiraf da etti. Çok güzel yürüdü her şey. Onu hemen getireceğim. *(telefonu kapatır)* Yoksa gelip seni merdivenlerden sürüklemelerini mi istersin?

DANIEL LUCAS: Nick, lütfen...

MÜDÜR: Sanırım daha sonra gelip onu ziyaret etmelisin. Daha işbirlikçi bir havada olduğunda. Yirmi dört saat, ya da kırk sekiz saat diyelim, Daniel.

DANIEL LUCAS: Lütfen, çocuğu incitmeyin, yapmayın...

MÜDÜR: Bütün acılar kötü değildir, Daniel. Bazı acılar, evet, faydalıdır. Hmm. Ben bunu nereden duydum? Yoksa okuduğum bir şey miydi? Ama tabii, ilk kabul edecek kişi sen olacaksın ki, yeni Müdür olarak, okuduğun her şeye inanmamalısın.

Müdür, gözaltındaki Nick'le birlikte çıkmaya başlar.

DANIEL LUCAS: Yok mu? Benim yapabileceğim bir şey... yok mu?

MÜDÜR: Bir şeyi söyle bana. Eğer bir adamın bedenine ya da ruhuna sahip olmayı seçmen gerekseydi, hangisini seçerdin?

DANIEL LUCAS: Ne demek istiyorsun?

MÜDÜR (*gülümseyerek*): Her hanedan bir cinayetle başlar. Belki de senin Alfonso Morales'i öldürme zamanın gelmiştir.

Müdür ve Nick çıkarlar. Daniel ve Irene birbirlerine bakarlar.

IRENE: Ne demek istiyor?

DANIEL LUCAS: O kitabı okumuş. Yoksa nasıl bilecekti? Bizi o iğrenç, sapık saçmalığı kullanarak tuzağa düşürdü. O kitaptaki her şey şimdiye kadar oldu, her şey...

IRENE: Her şey mi? Peki, karın hakkında dedikleri...

DANIEL LUCAS: Irene... ben... bu konuyu konuşmayalım... Şimdi sırası değil...

IRENE: "Bütün bu yıllar boyunca, Jacqueline'e sırlarını verecek kadar güvenmemişti." Bu da doğru mu? Yani beni sevmediğin?

DANIEL LUCAS: Hayır, tabii, ben...

IRENE (*büyük şefkatle*): "Aşk şundan ibarettir/İki yalnızlığı korur."

DANIEL LUCAS *(kadına sarılarak)*: "Ve birbirlerine dokunur ve selamlarlar."

IRENE: Sen bunu karına söyledin. Sonra da ona ihanet ettin. Aynı şekilde bana da ihanet etmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?

DANIEL LUCAS: Kahrolası yalanlar. O kahrolası kitaptaki lanet yalanlar. Bana 492 numaralı formu getir.

IRENE: 492 numaralı form mu?

DANIEL LUCAS: Evet. Yazarın ölene dek muhtemel bir yayına, yapıma, sözleşmeye ulaşabilmesini engelleyen form... ölene kadar. Sonsuza kadar. Bir kelime daha yazarsa onu hapse attıran form.

IRENE: Bulduğun cevap bu mu? Senin hakkında gerçeği yazdığı için kitabı yasaklayıp yazarı mahvetmek mi? Beni sevdiğini böyle mi kanıtlıyorsun?

DANIEL LUCAS: Böylece Malko'nun o lanet kitabının üzerimde hiçbir gücü olmadığını kanıtlamış olacağım. Hiçbir zaman oradaki son gerçekleşmeyecek, bunu garanti edeceğim. Ben sınanıyorum, Irene, sınanıyorum. Oğlum tehlikede ve hakkımda her şeyi bilen biri, bizim ilişkimizi zehirlemek istiyor. Alfonso Morales'i öldürmeliyim.

Daktilo sesi. Işık, daktilo başında yazan David Malko'yu aydınlatır. Sonia omzunun üstünden bakmaktadır. Daniel ve Irene üzerinde boğuk, dönen ışıklar, bunlar yavaş yavaş Don Alfonso ve Jacqueline haline dönüşürler.

IRENE: Peki ya sen... kitabı yayınlasan ne olur? Ya gerçek sınav buysa? Yayınla onu, değiştiğini kanıtla, bana asla ihanet etmeyecek misin? Yapacak gücün var... şimdi sen Müdür'sün. Çok geç oluncaya kadar yayınlandığını bilemezler. Alfonso? Beni dinliyor musun?

Don Alfonso ona doğru topallar, heyecanlı, daktilo yönünde ilerler, geri gelir durur, kafasını kaşır.

DON ALFONSO: Onlar bilmeden yayınlayabilirim, evet, ama sonra ne olacak? Kitap ortaya çıktığında bana ve Enrique'ye ne yapacaklarını biliyor musun? Sana ne yapacaklarını biliyor musun?

DAVID (*daktilonun başında*): Tamam. Don Alfonso Morales kafasını kaşıyor. Öldürmeye hazır. Kadına bakar ve der ki, (*daktilo ederek*) bu kahrolası hikâye benim zihnimi kemiriyor.

DON ALFONSO (*kafasını kaşıyarak*): Benim zihnimi kemiriyor. Ondan kurtulmalıyım.

SONIA: Peki, ya Jacqueline şöyle derse: Alfonso, yapamazsın.

JACQUELINE: Ama yapamazsın.

DAVID (*daktilo yazarak*): Ama yapamazsın. Kendi onuruna ihanet edemezsin. Hayır, çok fazla duygusal. Çok fazla açık. İhanet edemezsin...

DON ALFONSO: İhanet edemem...

SONIA: Oğluna mı?

DAVID: Bu sonra ortaya çıkacak. Belki de onu öyle bırakmalı, hemen açıklamamalı. Sen ihanet edemezsin... edemezsin...

JACQUELINE: Sen ihanet edemezsin... edemezsin...

DON ALFONSO: Bir zamanlar olmak istediğim kişiye mi? Söylediğin bu mu, yani bir zamanlar olmak istediğim kişiye mi ihanet edemem?

DAVID: Buldum. Bir zamanlar olmak istediğim... kişiye. Don Alfonso'nun cevabı bu.

SONIA: Sonra Jacqueline der ki: Kararın ne olursa olsun sadece şunu hatırla; bundan sonra onunla birlikte yaşamaya mecbursun.

DAVID (*daktiloyla yazarak*): ...hatırla, bundan sonra onunla birlikte yaşamaya mecbursun.

DON ALFONSO: Evet. Onunla birlikte yaşamaya mecburum bundan sonra.

JACQUELINE: Sonsuza kadar. Tıpkı karına yaptığınla birlikte yaşamak zorunda olduğun gibi.

DON ALFONSO: Ama eğer yayınlarsam, eğer ben... eğer ben...

Alfonso ve Jacqueline donarlar. Uzun bir sessizlik anı.

MÜDÜRÜN SESİ (*karanlıktan*): Ne dedi? (*sessizlik*)

Işıklar Müdür'ü aydınlatır.

MÜDÜR: Ama eğer yayınlarsam, eğer ben... eğer ben... Onun böyle dediğini mi duydum? Bu ne demek? (*sessizlik*) David? (*sessizlik*) Sana söylüyorum, David Malko.

David ona döner, bir şey söylemez.

MÜDÜR: Benim kim olduğumu biliyor musun?

DAVID (*yavaşça*): Senin gelebileceğini hep düşündüm. Senin gibi birinin.

MÜDÜR: Eee, ben niye buradayım, David?

DAVID: Sen geldin... düzeni zorla sağlamak için.

Müdür, David'e yaklaşır.

MÜDÜR: Düzeni zorla sağlamak için, efendim.

DAVID: Düzeni zorla sağlamak için, efendim.

MÜDÜR: Doğru. Çünkü senin sikik hikâyende biri bir şey yapıyor, sonra sikik gerçeklikte de biri aynı şeyi yapıyor, tekrar tekrar... ve tersi. Tıpkı mikropların su gibi sınırları geçmesine benziyor... Sen bunu nasıl açıklıyorsun? Yoksa benim sadece oturup olacakları seyretmemi mi istiyorsun, söyle bana, senin Alfonso Morales'inin patronuna ihanet ettiği gibi ben de Danny Lucas'ın bana ihanet etmesini mi bekleyeyim?

DAVID: Bu... bu sadece kurgu, efendim. Bir... metafor.

MÜDÜR: Ama ben yazmadım. Ben mi yazdım? Sen söyle bana. Sonra ne olacak? (*Müdür, daktilodan okur*) Alfonso sorar: Sonuçlarını düşündün mü? İyi soru. Ve bizim Jac-

queline cevap verir... Bakalım. Jacqueline'nin cevabı ne? Sonia.

SONIA: Sonuçları daha sonra ele alacağız.

MÜDÜR: Burada bitiyor. Tek kelime daha yok. Boş sayfa. Yazılmayı bekliyor. Tıpkı keşfedilmemiş bir ülke gibi. Eee, şimdi ne yapıyoruz?

DAVID: Bana mı soruyorsunuz, efendim?

MÜDÜR: Başka kime sorabilirim? Sonra ne oluyor?

Müdür, David'in arkasına gelir, onun üstündeki giysileri çıkarır, belden üstünü çıplak bırakır. David titrer, kollarıyla kendini sıvazlar. Don Alfonso seyreder.

MÜDÜR: Ne yapacağımızı ben sana söyleyeyim. Birlikte bir şey yazacağız. Küçük, küçük bir işbirliği. Don Alfonso'nun kitabı yasaklamasını sağlayacağız.

DAVID: Efendim?

MÜDÜR: Onun kitabı yasaklamasını sağlayacağız. Yaz bunu: Don Alfonso kahrolası kitabı yasaklar.

SONIA: Bunu yazabileceğimizi... sanmıyorum.

MÜDÜR: Ah, yazacaksın.

Müdür, Sonia'yı bir sandalyeye oturtur.

MÜDÜR: Hikâyende David, Enrique'nin sorgusu boyunca kahramanca acı çekmesine izin verdin, ama onu nihai sınava sokmadın. Çünkü gerçekte tahammül edilemez olan, David, başkalarına çektirilen acıdır. Annene, sevgiline, karına çektirdiğin acı. Dişi olan her şey işe yarar. Doğurabilen her şey işe yarar.

SONIA: Yapma.

DAVID: Sonia!

SONIA: Bize bunu yapmalarına izin verme, David.

Müdür, Sonia'nın ağzını kapatır.

MÜDÜR: Her insan eninde sonunda işbirliği yapar. (*sessizlik*) Tanya'yı hatırlıyor musun?

Müdür, David'in elini alır ve Sonia'nın göğüslerine koyar.

MÜDÜR: Buna ne deniyor? (*sessizlik*) Kesinlikle bir göğüs değil. (*sessizlik*) Bu adam piçi yasaklar. Ya sen yazarsın, ya da kadın yazar. Sadece birkaç kelime. Hadi. Birkaç kelimeden ne çıkar, hah?

David daktilonun başına oturur.

DAVID (*duraksayarak*): Kahramanımız hikâyeyi yasaklar.

MÜDÜR: Tamam! Artık geri dönebiliriz.

Adam, bir ışık huzmesinde belirir, Don Alfonso'ya yaklaşır ve onu Daniel Lucas'ın, "Kahrolası yalanlar, o kahrolası kitaptaki lanet yalanlar," dediği ana ve konuma yerleştirir. Adam, Jacqueline'i o sahnede Irene'in konumuna yerleştirir.

MÜDÜR: Bana form 492'yi getirin!

DON ALFONSO: Bana form 492'yi getirin.

JACQUELINE: Form 492!

DON ALFONSO: Evet. Yazarın ölene kadar muhtemel yayınlara, yapımlara, sözleşmelere ulaşmasını yasaklayan form... yazar ölene kadar.

MÜDÜR: Sonsuza kadar.

DON ALFONSO: Sonsuza kadar. Bir kelime daha yazarsa onu hapse tıkar.

Müdür formu Jacqueline'e verir, o da masasında oturmakta olan Don Alfonso'ya uzatır.

MÜDÜR: Tamam. Yani, şimdi artık her şey normale döndü.

ADAM (*David ve Sonia'yı işaret ederek*): Ya bu ikisi ne olacak?

MÜDÜR: Artık önemli değil. Demek istediğim, artık söyleyecek hiçbir şeyleri kalmadı, öyle değil mi? Ne bir söz, ne bir kelam, ha, David? Kibrin nerede şimdi, David Malko, meşhur yazar?

Müdür bir hareket yapar. David Malko evi kararır. Sonra ışıklar tekrar gelir. David ve Sonia yoktur.

MÜDÜR: Ne olduğunu bilmek istiyor musun? Belki tanınmamış yazarımıza bir iş teklif ettik, belki de şimdi ofisin birinde bir kelime atıyor, belki de birkaç on yıl sonra o müdür olacak... Ya da belki başka bir şey oldu ve bizim bilmemiz gerekmiyor... Yönergeler şiddet yok der, kan yok der. Sessiz ve tedbirli. Onların sesini tekrar duymadığımız sürece. Şimdi iyi haber. Oğlan kurtuldu. Don Alfonso Morales oğlunu kurtardı! Ya da başka şey mi deseydik?

Müdür sihirbaz gibi bir hareket yapar. Sahnenin başka bir yerinde delici bir ışık Enrique'yi aydınlatır, Enrique sessizce kıvranmakta ve bağırmaktadır.

MÜDÜR: Bu kesinlikle daha iyi.

Müdür bir hareket daha yapar, ışıklar kararır ve yumuşak renkli bir ışık Enrique'yi aydınlatır, sağlığı mükemmeldir.

ENRIQUE (*neşeyle*): Teşekkürler, baba. Beni serbest bıraktılar. Her şeyin icabına bakıyorlar. Söylediğim her şeyi unutuyorlar, siliyorlar...

MÜDÜR: Yeniden yazılsın! Yeniden yazılsın! Söylediği her şeyi unutuyor, siliyorlar, söylediğin her şeyi. Geri dönüyoruz. Bütün o melodramatik saçmalıktan kurtuluyoruz. Demek istediğim, kim onun şöyle konuşmasını ister:

ENRIQUE: Eğer beni acıdan kurtarmak isteseydin, eve geldiğim gün beni öldürmeliydin.

MÜDÜR: Melodramatik. Etkili değil. Bu replik montaj odasının masasında kalır. Gider. Aslında, bütün o sahneden kurtuluyoruz... açıkça hiçbir ailevi değer yok içinde. Yani, sen dostum, oğluna şöyle dediğinde, "Öldüğünde annenin elini tutuyordum," Enrique'nin cevabı şöyle olacak:

ENRIQUE: Ah, çok zor olmalı, baba. Ama... başardık. Sen bana bir anne oldun.

MÜDÜR: İşte bu. Huzursuz okuyucular, izleyiciler veya sponsorlar istemiyoruz. Onların ihtiyacı olan, olayların birbirine anlaşılır biçimde bağlanması. Yani... son bir bitirme dokunuşu, esin verici bir final lazım... göreceğiz... bu harika kadın parçasıyla, bu tatlı bebekle; bu esnada seni soğukta bıraktık, Jacqueline, tatlım. Evet, biraz romantik müzik alalım, izleyicileri gözyaşlarına boğacak bir şey... hadi, hadi...

Romantik yaylı çalgılar duyulur.

MÜDÜR: Sürpriz bir final. Buradaki oğlumuz ve kızımız evlenecekler. Bilgisayar, onların tam birbirlerine göre olduğu sonucuna ulaştı buldu. Birbirlerini beladan uzak tutacaklar.

Müdür çılgınca sahneyi yerleştirir, Enrique'yi Jacqueline'in yanına sürükler, ofis mobilyasından temizler sahneyi, yeni bir yer oluşturur.

MÜDÜR: Bizim kahramanımız onu gerçekten hiç sevmemişti zaten, ama reyting kaybetmemeyi garanti etmek için... bizim Alfonso ondan vazgeçer, genç ve mutlu çifti kutsar. Hadi. Hadi. Burada film makarası harcıyoruz biz. Bu adamın üzerinde bir ışık istiyorum.

Soluk bir ışık Alfonso'yu aydınlatır.

MÜDÜR: Işık dediğimde, gerçek bir ışığı kastettim. Gerçek bir adam, baba, oyuncu için. Öyle kısık, yanardöner bir ışık değil. Keskin bir ışık.

Müdür kollarını sihirbaz gibi kaldırır ve güçlü ışıklar Alfonso'yu aydınlatır.

MÜDÜR: İşte! Sizi kutsuyorum çocuklarım. Hadi. Duyalım bakalım. Sizi kutsuyorum çocuklarım. Alfonso!

DON ALFONSO (*güçlükle*): Sizi kutsuyorum, çocuklarım.

MÜDÜR: Hey siz ikiniz, biraz tutku gösterelim. Gerçi sadece iki saniye ama. Ve kimse temas etmesin, temas yok, ereksiyon istemez şimdi, bu sahneyi iffetli, latif tutmak istiyoruz. Elini kadının rahmi üzerine nazikçe koysan nasıl olur, ha? Umarım seyirci ilk torununun yolda olduğunu fark eder. Eğer senin itilmiş, yalnız bırakılmış olduğunu

hissetmeye başlarlarsa... başka bir sürpriz dönüş yaparız, biz de Tanya'yı geri getiririz... ya da ismi her neyse. Ya akıl hastanesinden ya da ölüler diyarından çıkarır getiririz onu, her neredeyse... onu pişman olmuş halde geri getiririz, yeni Moral Kaynaklar stadyumumuzda toplu mutlu evlilik törenimizin bir parçası olarak.

DON ALFONSO: Lütfen, efendim...

MÜDÜR: Kes. Kes. Senaryoda böyle bir cümle var mı? O iğrençliği ben mi yazdım? Sen... sus!.. bu sahne esnasında hiç ses istemiyorum... Senin... evet, mutlu olmadığını görmek beni şaşırtıyor. Alf, oğlum.

DON ALFONSO: Mutlu mu?

MÜDÜR: Tamam, peki, biraz sıkıntılısın... Benim seni kandırmakta olduğumu hissediyorsun, yani oğluna senin hakkında bilgi verdiğimi, ona karının fotoğrafını gönderdiğimi, bütün bu zaman zarfında seninle oynadığımı hissediyorsun. Ama bu senin iyiliğin içindi, seni sınamanın tek yolu, sana kimin seni gerçekte yönlendirdiğini göstermenin yoluydu. Oğlun, o korsan yazar ve karısı, senin kafanı karıştırmaya çalıştılar, senin kimliğinin sınırlarını erittiler, onların yıkıcı, bulaşıcı öykülerini dünyaya duyurman için seni çıldırttılar. Ben de bu hikâyenin kötü adamı olarak var edildim... ve şimdi söylüyorum sana, artık bundan bıktım usandım. Bütün yaptığım sana bakmak, tıpkı sana bu işi önermek için geldiğim gün söz verdiğim gibi. Alfonso, hikâyenin düzgün bir şekilde ortaya çıkması için neler yapmam gerektiğini bana öğreten sensin. Ben sadece senin örneğini izliyorum, Yaşlı Kartal Göz, başka insanların işlerine makas atıyorum, hayatın boyunca senin yaptığın gibi. O zaman kimsenin itiraz ettiğini duymamıştım. (*seyircilere*)

Esasen şimdi de bir itiraz duymuyorum. Öyle değil mi? Güzel. Şimdi, nerede kalmıştık? Ah evet. Bizim kadın kahramanımız biraz sessiz kaldı. Sevgi sözcükleri söyler misin? (*Jacqueline konuşmaz*) Evet, buradaki sevgili hanımefendimiz utandı ve onu suçladığımı söyleyemem. Ama mahcup kabul, basitçe yetersiz. Senin sesine ihtiyacımız var, tatlım: Alfonso, olayı olgunlukla karşıladığın için sana teşekkür ederim. Jacqueline? Alfonso, sana teşekkür ederim...

JACQUELINE: Alfonso, böyle olması gerekmiyor.

MÜDÜR: Yanlış sözler, tatlım.

JACQUELINE: Alfonso, bize bunu yapmalarına izin verme.

MÜDÜR: Repliğini oku be, kadın.

JACQUELINE (*öfkeli*): Replik falan okumuyorum. Bunlar *benim* sözlerim.

MÜDÜR: Bakın hele, kim birden edebi iddialarla dolmuş.

JACQUELINE: Evet, bakın, kim birden konuşmaya başlamış. Kimse bunu benden beklemez, kimsenin romanında veya metninde yok, ama benim de anlatmak istediğim bir hikâye var. Arada sırada küçük, küçük insanların da anlatacak bir hikâyeleri olur. Sokakta poposuna çimdik atanların bile, bizim bile söyleyecek bir şeyimiz vardır, özellikle sonumuzun nereye varacağıyla ilgiliyse.

MÜDÜR: Yani, sen farklı bir son mu istiyorsun? Niye söylemedin? Ben seni memnuniyetle istediğin role yerleştirebilirdim.

Müdür Jacqueline'i okşar. Kadın onun hayalarına tekme atar ve kıvranan, nefessiz adamı yere iter.

JACQUELINE: Benim seni düzdüğüm bir sona ne dersin, Müdür Bey, senin beni ve herkesi düzdüğün bir son yerine? Senin gerçekte kim olduğunu anladığımız bir son, olduğun yere ulaşabilmek için neler yaptığını, seni çırılçıplak soyduğum bir son. Senin mırıkladığın küçük kızları görürüz, bu masanın altında düzdüğün sekreterleri, bir süpürge sopasıyla açılmaya zorladığın vajinaları, rezil ettiğin hayatları, aldığın rüşvetleri, ihanet ettiğin insanları.

MÜDÜR: Sen farklı bir son istedin, seni orospu... istediğini alacaksın. (*Adam'a*) Ona ne yapacağını biliyorsun.

ADAM: Niye hep beni çağırıyorsun?

MÜDÜR: Sence ben bu durumdan hoşnut muyum? Bunu yapmaktan? Ama bir salgınla karşılaştığında, salgın artık başladıysa, her şeyi kirleterek yayılıyorsa... Bu kadından sonra sırada kim var? Sen bir salgını nasıl durduracağını biliyor musun? Durmanın tek yolunu? (*Adam'a olduğu kadar Don Alfonso'ya da*) Sağlıklı olmayan eti bedenden kesersin, tamam mı? Yaranın dokunduğu her şeyi yakarsın, temizlersin, tamam mı? Bunu, bedenin geri kalanını kurtarmak için yaparsın. Yarayla birlikte yaşamayı öğrenirsin. Yarayı unutmayı öğrenirsin, tamam mı? Kurallar bunlardır. Bu kadının da bizim gibi kurallarla yaşaması gerekmiyor mu? Bu kadının da eylemlerinin sonuçlarına katlanması gerekmiyor mu?

ADAM: Evet, bence öyle. Bence kadının sonuçlara katlanması gerek, derdim.

Adam, Jacqueline'e gider, onun ağzını tıkar. Kadın onurla karşılar, ağzını kapatır, bir sandalyeye oturtulur. Onun ve adamın üzerindeki ışıklar söner.

MÜDÜR: Bu kadınlar. Aman tanrım, Tanya, Sonia, Jacqueline, Irene. Sanki boktan bir dönmedolap gibi... Sana gelince.

DON ALFONSO: Evet, ben buradayım. Bana her zaman güvenebilirsiniz.

MÜDÜR: Ne istediğimi biliyorsun.

DON ALFONSO: Onun itirafını yazmamı istiyorsunuz. Üstüne de imzasını atmamı, taklit etmemi.

MÜDÜR: Tıpkı Tanya'ya yaptığın gibi, evet.

DON ALFONSO: Tamam. Yarın da aynı şeyi tekrar yapmamı söyleyeceksiniz, öyle değil mi? Tekrar tekrar. Öleceğim güne kadar, öyle değil mi? Çünkü ben buyum. Benim yazdığım bu. Benim kendim için yazdığım hayat bu.

MÜDÜR: Evet. Senin kendin için yazdığın hayat bu, Alfonso. Hadi, kadının itirafını yaz ve bitir. Zaten onu hiçbir zaman sevmedin. Öldür onu... tıpkı Daniel Lucas'ı öldürdüğün gibi. Bir kalemin kâğıt üzerindeki darbesiyle. Bir daktilonun tuşuna basan bir parmakla.

Don Alfonso sahne boyunca geçerek bir daktiloya doğru topallar. Kapalı bir ışık çemberinde daktilonun başına oturur.

MÜDÜR: Aferin sana.

Don Alfonso yazmaya başlar. Sonra durur.

DON ALFONSO: Müdür Bey. Bir şey sormak... Bana bir cevap verebilir misiniz?

MÜDÜR: Bir bilmece. Bilmecelere bayılırım.

Don Alfonso biraz daha daktilo yazar.

DON ALFONSO: Birini nasıl tanırsınız, Müdür Bey? Eğer bir şeyi seçmeniz gerekseydi... bir insanı kendisi yapan tek şeyi seçmeniz gerekseydi... o ne olurdu?

MÜDÜR: Nereye varmak istediğini anlamıyorum.

Don Alfonso yazmaya devam eder.

DON ALFONSO: Şöyle söyleyeyim; öldüğümüzde geriye ne bırakırız?

MÜDÜR: Bir bakalım. Bazıları çocuklarını bırakır.

DON ALFONSO: Bizden nefret eden çocuklar. Başka?

MÜDÜR: Anılar.

DON ALFONSO: Verdiğimiz zararlar.

MÜDÜR: Alfonso, senin bu ani karamsar ruh halini gerçekten anlamıyorum. Bu sabah uyandığında istediğin her şey vardı: oğlun tehlikeden kurtuldu, sen yeni müdürsün, o dırdırcı kadından ve onun sıkıcı perşembe akşamı randevularından kurtulduk. Ve hepsi kan dökmeden yapıldı: Demek istediğim, bir karakteri, bir kurguyu, gerçek olmayan birini öldürmeden...

DON ALFONSO: Ben yapmadım.

MÜDÜR: Ne yapmadın?

DON ALFONSO: Daniel Lucas'ı ben öldürmedim.

MÜDÜR: Ne demek istiyorsun?

DON ALFONSO: Dinle. *(Don Alfonso daktiloda yazdığı kâğıttan okumaya başlar.)* "Daniel fazla vakti kalmadığını biliyordu. Irene'in hücresinin kapısını açtı..."

MÜDÜR: O itirafı bana ver.

DON ALFONSO: Bu onun itirafı değil.

Işıklar Irene'i aydınlatır, gözleri bağlı, kendisi de sandalyeye bağlıdır. Don Alfonso kâğıdı daktilodan çıkarır ve Irene'e doğru bir adım topallar, şemsiyeyi baston gibi kullanır.

MÜDÜR: Onun itirafı değil derken neyi kastediyorsun? Nedir o?

DON ALFONSO: İzle ve öğren.

Don Alfonso bir adım daha atar. Işık adamı aydınlatır.

ADAM (*sakince, dostça*): Senin yerinde olsaydım, adamım, orada dururdum.

Don Alfonso ışık halkasının kenarında durur.

ADAM: Sana sınırları bozmaya kalkma demedim mi? Bu benim sana verdiğim dostça tavsiye değil mi? Çünkü bir kez sınırı aşarsan, bariyerleri bir kez yıkarsan, çizginin ötesine geçersen, anlarsın ya, o zaman tek yönlü bir bilet almış olursun. Artık geri dönüşün yoktur. Bu... bu, ölüm gibidir.

DON ALFONSO: Ya da doğum gibi.

ADAM: Ya da doğum gibi, eğer daha olumlu düşünmek istiyorsan, öyle de denebilir.

DON ALFONSO: "Ya da doğum gibi, diye düşündü Daniel Lucas kendi kendine."

MÜDÜR: Bu ne saçmalık, Alfonso? Eğer bana inahet edersen... Ne olacağını biliyorsun...

DON ALFONSO: "Daniel başına ne geleceğini biliyordu, ihanet etmeye hazır olmadığı o tek insanla buluşmak için son adımları atarken, birçok kere hayal ettiği şeyleri, yani başına gelecekleri zihninden silmeliydi."

Don Alfonso bir adım daha atar. Kendisini Irene'den ayıran ışıklara ulaşmıştır.

MÜDÜR: Bunu yapamazsın.

DON ALFONSO: "Daniel bunu yapabileceğini biliyordu, bu dünyada her istediğini yapabileceğini biliyordu. Irene'i görmek için Müdür Bey'in iznine ihtiyacı olmadığını biliyordu."

MÜDÜR: Göreceğiz. (*Adam'a*) Yakala onu. Oraya varmadan önce yakala onu.

ADAM: Ona dokunamayız. Henüz değil.

MÜDÜR: Ne demek istiyorsun?

ADAM: Kural kuraldır. Herkes kendi hikâyesini son bir kez anlatabilir.

MÜDÜR: Ama o... bariyerleri yıkıyor, kargaşa yaratıyor.

ADAM: Yapabilir. Sonuçlarına katlanmayı göze aldığı sürece. İşte ben bunun için buradayım. Herkesin sonuçlara katlanmasını sağlamak için, herkesin kurallara göre oynadığından emin olmak için.

MÜDÜR: Kurallar mı? Bu adam kendini imha ediyor, bu güvendiğim adam yaptığımız her şeyi imha ediyor...

ADAM (*soğuk, donuk*): Benim zamanımı boşuna harcama. Sadece dostunla vedalaş.

MÜDÜR: Seni zavallı piç kurusu. Biliyor musun? Seni özleyeceğim. Seni orospu çocuğu, seni özleyeceğim. Senin ruhun için endişe ettiğimi düşünüyorum da...

ADAM: Beden. Olan her şey oduı... bir gün bir beden vardır. Ertesi gün bir beden bile yoktur. Ama o hâlâ kendi bedeninin sahibiyken, onunla her istediğini yapabilir. Sonra sıra bize gelir.

DON ALFONSO: Ne zaman?

ADAM: Ben sana dostun olduğumu söylemiştim.

DON ALFONSO: Ne zaman bitecek?

ADAM: Yakında. Fazla zaman kalmadı. Vedalaşma zamanı. Fazla yok.

Adam ve Müdür, sahnenin her iki yanında gölgelere karışırlar.

DON ALFONSO: "Daniel Lucas'in sadece vedalaşacak kadar zamanı kalmıştı."

Don Alfonso şemsiyeyi düşürür ve şimdiye kadar hiç görmediğimiz bir şekilde sırıtır. Yandaki ışığa geçer ve topallamayı bırakır. Bu sefer, bilinçli olarak Daniel Lucas haline gelmiştir. İlk defa tam olarak kendisidir. Sahne neredeyse çıplaktır, bir hapishanededirler. Daniel, Irene'e gider, yanına çömelir.

IRENE: Kim o?

Daniel, Irene'in ellerini nazikçe alır ve kendi yüzüne koyar.

DANIEL: Bunun ne olduğunu biliyor musun?

IRENE: Senin yüzün.

DANIEL: Hayır. Bu benim kafatasım. Eğer ölü olsaydım, karanlıkta onu tanımazdın.

IRENE: Seni tanırdım.

DANIEL: Zavallı çocuğum. Sevgiden böyle konuşuyorsun, ama eğer kafatasım bir masada başka bir adamın kafatasıyla yan yana dursaydı, farkı bilemezdin. Bu derinin altında, bu sahne yüzün altında... gerçek bir benlik yok, sadece karanlıkta tanınamayan kemikler var. Hayır, bizim birbirimizi tanıma yolumuz bu değil, insanların birbirlerini hatırlama yolu bu değil.

IRENE: Beni kurtarmaya gelmedin, değil mi?

DANIEL: Yapamam. İnsanları kurtarmakla işim bitti. Ben artık kimseyi kurtaramam.

IRENE: Yani, vedalaşmaya geldin?

DANIEL: Evet. Vedalaşmaya geldik.

Daniel kadının gözbağını çıkarır. Birkaç saniye birbirlerine bakarlar. Kadının üzerindeki ışıklar kararır ama yok olmaz. Daniel hafifçe kadının dudaklarına dokunur, doğrulur, sahnenin öbür yanına döner. Nick de gözleri bağlı biçimde bir sandalyeye, bağlanmıştır. Irene seyrederken Daniel ona doğru ilerlemeye başlar.

DANIEL: Oğlum?

NICK: Baba?

DANIEL: Oğlum.

NICK: Ben... seni bağışlamam için geldiysen...

DANIEL: Şşşş. Hiçbir şey söyleme, oğlum. Fazla zamanımız yok, sana bir şey söylemek istiyorum. Hatırlar mısın, küçüklüğünde geceleri uyanır ve sana bir hikâye anlatmamı isterdin. Hatırlar mısın, ben de hikâyenin sonunu hep ertesi geceye bırakırdım? Hatırladın mı? Evet, işte şimdi ertesi gece oldu ve ben de bu yüzden geldim. Şimdi bu hikâyeyi bitirme vakti.

NICK: Ne hikâyesi?

DANIEL: Ne hikâyesi olduğunu biliyorsun. Rüyaların anlamsız olduğuna inanan bir adamın, eliyle kafasını kaşıyan bir adamın, bazen topallayan bazen de topallamayan bir adamın hikâyesi. O hikâye.

NICK: Sen... şimdi bu hikâyenin nasıl bittiğini biliyor musun?

DANIEL: Evet, zaten bu yüzden buradayım. Hikâyenin nasıl bittiğini biliyorum.

NICK: Yani, okudun. Sonuna kadar.

DANIEL: Okumam gerekmiyor. Artık değil. Ben artık bir okuyucu değilim. Anlıyor musun?

NICK: Hayır.

DANIEL: O zaman dinle, Nick. O hikâyede bir oğul var... Adı... İşler onun için pek de iyi gitmiyor, korkarım. Veya babası... için.

Daniel oğlunu çözer.

NICK: Bütün bunlar kitapta... Bu sahne, bu buluşma, biz... Bu demektir ki sen... Sen kitabı yayınladın.

DANIEL: Evet.

NICK: Ama hiç kimse okumayacak o kitabı, asla...

DANIEL: Bu doğru değil. Kendi hayatlarımızı, kendi sonlarımızı yazmayalım diye bize tekrar tekrar söyledikleri bu. Bu anda, Nick, şimdi şu anda biri bizi izliyor, biri bizi duyuyor, bizi okuyor. Şimdi.

NICK: Hepsi bu mu? Bu böyle mi bitiyor?

DANIEL: Hayır. Bir şey eksik. Bir şey henüz yazılmadı. Yazarın bir şeyi tamamlamaya vakti olmadı. Dinliyor musun? Senin bir şey eklemeni istiyorum. Annenin eklememi isteyeceği şey bu... Bunu yapabilir misin? Benim için? Bizim için? Hoşçakal demenin bir yolu olarak.

NICK: Deneyebilirim.

DANIEL: Bu, annenin kendisine fısıldanmasından hoşlandığı, ölmeden önce duvarına yazılan şey. O kitabın son sayfasından sonra gelen şey. Son sayfayı hatırlıyor musun?

Yaklaşan şiddet sesleri. Sirenler, köpekler, demir parmaklıklara vurulan metal sopalar, emirler, fısıltılar, lanetler. Gittikçe yakınlaşır.

NICK: Son sayfayı hatırlıyorum. O adamlar başladıklarında...

DANIEL: Hayır. Yapma. Bilmek istemiyorum. Hazır mısın?

NICK: Evet, baba.

Nick zorlukla hareket ederek kalkar. Uzakta onları izleyen ve Irene'e katılan Tanya'nın soluk siluetini görürüz.

DANIEL: O zaman yaz bunu. Sözcüklerden sonra şu gelmeli: O nihayet bir kişi olmuştu.

NICK: Sonra: 'O nihayet bir kişi olmuştu.'

DANIEL: 'Son' sözcüğünden sonra. İşte, oraya bu yazılmalı.

NICK: 'Son' sözcüğünden sonra. Evet.

Çizmeli adamların sesleri sahneye doğru yaklaşmaktadır. Adam'ın ve Müdür'ün gölgeli yüzleri karanlıkta belirir, bedenleri yavaşça görünür.

DANIEL: Her kitabın bir son söze ihtiyacı vardır. Bunu yaz:

Nick yüzünü seyirciye dönerken Daniel yaklaşan gürültüde acıyla konuşur.

DANIEL: "Sonsöz. Bir zamanlar..."

NICK: "Bir zamanlar..."

DANIEL: "Bir zamanlar korkak bir adam vardı..."

Daniel konuştukça ve oğlu onun söylediklerini tekrar ettikçe, Müdür ve Adam gölgelerden çıkar ve onlara yaklaşırlar. Seyirciye meydan okurcasına bakan Nick'in üzerinde bir ışık kalır.

NICK: "Bir zamanlar korkak bir adam vardı."

Sonra: kararma.

OYUNUN SONU

SONSÖZ

Okuyucu, önce kısa bir hikâye olarak doğdu.

Birçok sürgünün yaptığı gibi, terör kurbanlarının zihinleri ve bedenlerini keşfetmeye çalışarak geçirdiğim uzun yıllardan sonra bu hikâyeye geri döndüm; vatanımda baskı altında tutulanlara nasıl bir ses vereceğimi aradığım yıllardı. Bir ses ve en sonunda sahnede bir yer. Benim iki oyunuma hayat veren de bu tutkuydu. Paulina'yı hatırlayın, *Ölüm ve Bâkire*'nin kahramanı; bir siyasi mahkûm olması sebebiyle maruz kaldığı işkenceden çıldırmış vaziyette ve sessizce geçirdiği on beş yıldan sonra, toplumda ve hayatta güçlü olan iki adam aracılığıyla, toplumu, kendi acısını ve aslında kendi varlığını tanımaya zorluyordu. Hayatının bu versiyonunun onaylanması anlamında bir tür zafer kazanmıştı, ancak kadının ortadan kaldıra-

madığı tarihin bölünmüşlüğü sebebiyle bu zafer belirsizleştirilmişti. Başka bir kadın kahraman, *Dullar*'daki okumamış ve yoksul Sofia Fuentes'in de benzer bir keskin arzusu vardır: geçmişin gömülmesine izin vermemek, devletin ailesini ve anılarını bu dünyadan silmesine izin vermemek.

Okuyucu'da, ilk kez tamamen değişik birine odaklanmak istedim; bir terör kurbanı yerine, yerleşik iktidarın kurban yaratan, başkalarının sözlerini ezen ve yasaklayan iktidar makinesinin pek çok dişlisinden birini aldım; evet, anlatmak istediğim hikâyenin kalbinde yaşaması için bir sansürcü yarattım. Benim baskıcılarımdan birinin kurgusal ellerimde olmasından memnunum, benim tamamen gerçek ellerimde; o adamı bir deneye tabi tuttum, Paulina'nın doktora sevinçle uygulayacağı türden bir tür tuzak, fırsatını bulsa, Sofia'nın Yüzbaşı için planlayacağı bir şey. Kendi kendime sordum, sansürcünün yasaklamak durumunda olduğu kitap, ya kendisi hakkında olsaydı; gizlemek istediği geçmişi hakkında, ama aynı zamanda da kaçamadığı gelecek hakkında olsaydı? Ya kitap gözünün önünde gerçek olmaya başlarsa? Ya kendi hayal gücünü bastıramazsa? Ya onun geçmişinde, susturamadığı, Paulina, Sofia gibi bir kadın varsa?

Önce kısa hikâyede, ardından yıllar içinde oyunun birçok versiyonu ve denemesinde, bu soruları cevaplamaya başladığımda keşfettim ki, *Okuyucu*'nun benim özgün fikrimin ötesine geçen derinlikleri ve ikilemleri vardı; burada Devlet'in bir ajanı şu korkunç gerçekle yüzleşiyordu: eğer bir başka insanı yok ederseniz, kendinizi de yok etmiş olursunuz. Kahramanı kendi iç dünyasının çatlak ve yarıklarıyla yüzleşmeye zorlamakla, ben de kaçınılmaz olarak, son romanım *Konfidenz* ve son anı kitabım *Güneye Giderken Kuzeye Bakmak*'ta bizimki gibi bir dünyada kimlik ve güven sorularını araştırdım, kendime ve seyircilere yaratıcılığın kaynaklarını, zamanımızda sanatın rolünü sordum. Böylece oyun, bu binyılın sonunda hikâyelerin

nasıl anlatılabileceği sorusunu araştırma çalışmasına dönüştü; sadece diktatörlerden çekmiş sefil toplumlarda değil, aynı zamanda sansürün daha latif biçimlerinin kullanıldığı zengin ülkelerde de, birkaç her şeye kadir işbilir adamın kendi aralarında, ofislerde, insanların ne okuyacağına ve göreceğine, ne duyacağına karar verdiği ülkelerde, başka bir deyişle, gerçekliğin bizim adımıza, bizim tarafımızdan ve biz olmadan nasıl kurulduğunu; iktidarı sorgulamazsak, iyiyi kötüden ayırma yeteneğimizi yitirirsek, doğrunun ve yanlışın ne olduğunu nasıl söyleyeceğimizi araştırıyordum.

Yani *Okuyucu*, Şili'de benim ve birçok yazarın çalışmalarını yasaklayan sansürcülere karşı şaka yollu bir tür intikam olarak doğmuş olmasına rağmen, en yeni haliyle daha da uzaktaki yerlerde seyirciyle buluşmaya ihtiyacı olduğu açıktı. Şaşırtıcı biçimde, *Ölüm ve Bâkire* ile *Dullar* gibi, şu anda 'yaşanmakta' olan, dünyanın hayatların söndürüldüğü ve bitirildiği herhangi bir yerinde, insanların kendi hayatlarını kontrol etmek isteyip de kendilerini başkalarının aynalarından görmeye yanaşmadıkça bunu başaramadıkları yerlerde gerçekleşen bir dramadır.

Dolayısıyla, umarım bu oyun, benim Latin Amerika deneyimimin dünyanın her yerindeki izleyicilerle konuşabildiğinin, edebiyatımın insanlar arasında bir köprü ve onları birleştirmenin bir yolu olduğunun ilave kanıtı olur. Ama bunun ötesinde, başka bir gizli arzum daha var: belki bir iki gizli sansürcü bu hikâyeyi okuyacak, bu oyunu görecek, bu kitabı satın alacak veya bir sevdiğinin evinden yürütecek ve belki dehşet ve merakla keşfedecek ki, bu onun kendi hayatıdır, bastırmaya çalıştığı gerçekler bastırılamaz biçimde bu sayfalarda bütün canlılığıyla gözlerinin önüne serilmiştir. Dilerim ki o sansürcü, onun için, kendim için ve dünyadaki herkes için kaleme aldığım bu sayfalarda bunu bulur.